

**PAKANALLISET
JUHLAPÄIVÄT
VAI JUMALAN
JUHLAPÄIVÄT
– *KUMMAT?***

Herbert W. Armstrong

PAKANALLISET JUHLAPÄIVÄT VAI JUMALAN JUHLAPÄIVÄT – *KUMMAT?*

Onko merkitystä, mitä päiviä
vietämme – vai vietämmekö lainkaan?
Määrittääkö Raamattu tietyt päivät
Jumalan pyhiksi? Annettiinko nämä
päivät pelkästään muinaiselle Israelille?
Sitovatko ne nykyään pelkästään juutalaisia,
ja käsketäänkö kristittyjä viettämään
joulua ja muita juhlapäiviä?

Herbert W. Armstrong

TÄTÄ KIRJAA EI MYYDÄ.

Se on yleiseen käyttöön tarkoitettu vapaa julkaisu.

Kirjan julkaisija on Philadelphia Church of God.

© 1957, 2005, 2009, 2015, 2019 Philadelphia Church of God

All Rights Reserved

© 2016, 2026 Jumalan Filadelfian seurakunta,

Suomenkielinen käännös, Kaikki oikeudet pidätetään

Painomaa Yhdysvallat. Raamatunjakeissa käytetään 1933/38 Kirkkoraamattua.

Englantilainen alkuperäisteksti käyttää King James -raamattua.

SISÄLLYSLUETTELO

YKSI | 1

Mitä päiviä meidän tulee viettää?

KAKSI | 29

Tähdellistä tietoa helluntaista

KOLME | 44

Pasuunansoiton päivä ja sovituspäivä

NELJÄ | 58

Lehtimajanjuhla ja viimeinen suuri päivä

YKSI

Mitä päiviä meidän tulee viettää?

DANIELIN KIRJAN SEITSEMÄNNESSÄ LUVUSSA ON hämmästyttävä profetia, joka kuvaa pakanavaltakuntien tapahtumia sen kirjoittamispäivästä 2500 vuotta ajassa eteenpäin.

Profetia kertoo ensin muinaisesta Nebukadnessarin Kaldean valtakunnasta ja sen jälkeen aikajärjestyksessä Persian valtakunnasta, Aleksanteri Suuren neljään osaan jakautuvasta kreikkalaismakedonialaisesta valtakunnasta ja lopulta mahtavasta Rooman valtakunnasta. Alkuperäistä Rooman valtakuntaa, jota kuvasi pedon päästä kasvavat kymmenen ”sarvea”, seurasi sen kukistuttua kymmenen muuta Rooman valtakuntaa,

jotka nousivat yksi toisensa jälkeen esille aina nykypäivään asti ja joidenka oli määrä jatkaa aina Kristuksen paluuseen asti.

Näiden Rooman kukistumisen jälkeen läntistä maailmaa hallitsevan kymmenen valtakunnan keskelle ilmestyi myös toinen ”pieni sarvi”, joka ”näytti suuremmalta kuin ne muut”. Toisin sanoen tämä toinen hallitus, itse asiassa pienempi, hallitsi kaikkia muita. Profetioiden tutkijat tunnistavat tämän ”pienen sarven” suureksi uskonnolliseksi hierarkiaksi. Profetian jae 25 toteaa, että tämä hierarkia ”pyrkii muuttamaan *ajat ja lain*”.

Kuinka aika muutettiin

Sama valta mainitaan uudelleen Ilmestyskirjan luvussa 17, jossa sen sanotaan hallitsevan maan kuninkaita ja valtakuntia ja vainoavan tosi pyhiä.

Tämä valta on *muuttanut* AJAN kaikin mahdollisin tavoin!

Jumala aloittaa päivän auringonlaskun aikaan, mutta ”pieni sarvi” on muuttanut sen niin, että maailma aloittaa päivän keskellä yötä ihmisen luoman kellon mukaan.

Jumala aloittaa viikon tosi sapattipäivän, viikon seitsemännen päivän, päätyttyä, mutta maailma aloittaa työviikon keskellä yötä, viikon toisena päivänä.

Jumala aloittaa kuukaudet uudenkuun mukaan, mutta tämä ”pieni sarvi” on saanut maailman aloittamaan kuukaudet epäkäytännöllisen, ihmisten luoman, pakanallisen kalenterin perusteella.

Jumala aloittaa vuoden alkukeväällä, kun uusi elämä puhkeaa kukkaan kaikkialla luonnossa, mutta muinainen pakanallinen Rooma sai maailman aloittamaan vuoden keskellä kuollutta talvea.

Jumala antoi lapsilleen todellisen lepopäivän, jonka tarkoituksena oli säilyttää heidät jatkuvasti tosi Jumalan tuntemuksessa ja palvonnassa – muistona Jumalan luomistyöstä – viikon seitsemäntenä päivänä. ”Pieni sarvi” on puolestaan pakottanut harhaanjohdetun maailman viettämään päiviä, joina pakanat palvoivat aurinkoa, viikon ensimmäisenä päivänä, jota kutsutaan sunnuntaiksi (sun engl. aurinko).

Pakanalliset juuret

Muinaisen Rooman pakanalliset juhlapäivät on syötetty tahattoman harhaanjohdetuille maailman ihmisille. Näitä ovat tietyt vuosittaiset juhlapäivät – jouluku, uusi vuosi, pääsiäinen ja monet muut, kaikki pakanallisia päiviä – joilla kaikilla edistetään kaupallista markkinointia. Rehellisesto ja vilpittömästi totuutta etsivä oppii, että nämä kaikki päivät ovat pakanallista alkuperää ja omaavat pakanallisen merkityksen ja ettei niihin tule osallistua.

Eikö nykykristitylle ole jätetty vuosittaisia juhlapäiviä? Eikö Jumala antanut omilleen vuosittaisia pyhäpäiviä, ja lisäksi viikoittaisen sapatin? Eivätkö muinaisen Rooman vuosittaiset juhlapäivät ole pelkkiä Jumalan todellisten pyhäpäivien väärennöksiä, aivan kuten sunnuntai on tosi sapatin väärennös?

Ennakkoluuloista luopuminen

Avaa Raamattusi ja tutki asiaa rehellisesti rukoillen. Raamattu kehottaa meitä tutkimaan – ei väittelemään, ei kumoamaan, vaan – osoittamaan itsemme toimelliseksi Jumalan edessä – oppimaan, mikä on Jumalan tahto. Raamattu käskee meitä kasvamaan kristittyinä meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen

Kristuksen armossa ja tuntemisessa (2. Piet. 3:18). Koko Raamattu on Jumalan innoittama ja hyödyllinen ojentamaan ja nuhtelevaan meitä asioissa, joissa olemme joko väärin olettamusten, opetusten tai ennakkoluulojen takia väärässä.

Useimmat ihmiset ovat olettaneet, että kaikki Israelin vuotuiset sapattipäivät ja juhlapäivät lakkauteen. Seurakunnan historian kautta voimme kuitenkin todeta, että tosi varhaisseurakunta jatkoi yli 400 vuotta Kristuksen ylösnousemuksen jälkeen – ehkä tätäkin pidempään – näiden vuotuisten Jumalan antamien pyhäpäivien viettämistä!

Ja aivan kuten sunnuntaita viettävä on aluksi taipuvainen suhtautumaan kaikkiin viikkosapattia koskeviin argumentteihin ennakkoluuloisesti – pitää niitä harhajohtajien – pyrkii kumoamaan inhimillisesti kaikki argumentit – mikä meille ihmisille on luonnollista, jollemme ole varuillamme – ja suhtautuu myös kaikkiin vuotuisiin sapattipäiviin samalla ennakkoluuloisella asenteella.

Muista, ”jos kuka vastaa, ennenkuin on kuullut, on se hullutta ja koituu hänelle häpeäksi” (Sananl. 18:13).

Alistutaan halukkaasti Jumalan tahtoon ennakkoluulottomin sydämin ja avoimin mielin, totuutta enemmän kuin omaa tahtoamme tavoitellen, Jumalan pyhän Sanan edessä vapisten ja nöyrästi Jumalalta hänen Pyhän Henkensä opastusta anoen. Tutki asiaa rukouksen saattamana antautuvalla, innokkaalla ja samaan aikaan huolellisella ja varovaisella asenteella – koettele kaikki.

Tutki kahteen kertaan

Varoitin, että mielesi nousee tiettyjä vastaväitteitä – jotka kaikki käsitellään ja selitetään myöhemmin. Jollei lukija ole varuillaan, pelkkä mielen vastaväite kumoaa

jokaisen esitetyn kohdan – ja kun sitten myöhemmin saa vastauksen kyseiseen vastaväittämään, on jo saatanut unohtaa aikaisemmin esitetyn tiedon, ellei palaa tutkimaan asian alkuperäistä selitystä.

Joka tapauksessa vastaväittäjä on yksi sunnuntaita saarnaavien argumentti, jolla pyritään kumoamaan viikoittaisen sapatin totuus! Viikoittainen sapatti ja vuosittaiset sapattipäivät seisovat tai kaatuvat yhdessä. Vuotuisia sapatteja vastaan käytetyt argumentit ovat samoja argumentteja, joilla pyritään kumoamaan sapatti – ja jos nämä argumentit pitäisivät paikkansa, ne kumoaisivat myös viikoittaisen sapatin! (Täydellinen selitys – joka todistaa, että viikoittainen sapatti on tarkoitettu Uuden testamentin kristityille – löytyy ilmaisesta kirjastestamme *Minä viikonpäivänä on kristillinen sapatti?*)

Argumentit kuten ”Vuotuiset sapatit ovat osa Mooseksen lakia”, ”Vuotuisina sapatteina uhrattiin” tai ”Kolossalaiskirjeen 2:16 lakkauttaa vuotuiset sapatit” eivät ole raamatullisia.

Vuotuiset sapatit eivät olleet osa Mooseksen lakia, vaan niitä vietettiin jo ennen Mooseksen laissa olevien rituaalitoimitusten antamista. Vaikka viikoittaisena sapattina uhrattiin uhreja, tämä ei poistanut sapattia. Uhritoimituksia suoritettiin itse asiassa vuoden *jokaisena* päivänä (4. Moos. 28:3).

Kol. 2:16 ei viittaa vain vuotuisiin sapattipäiviin, vaan myös vuotuisiin juhlapäiviin, kuukausittaisiin uusiinkuihin *ja* viikoittaiseen sapattipäivään. Aina kun Raamattu käyttää uusikuun ja pyhäpäivien yhteydessä ilmaisua ”sapatit”, se viittaa viikoittaisiin sapattipäiviin, uusikuuhun ja vuotuisiin pyhäpäiviin tai juhlapyhiin. Kol. 2:16 ”sapatin” johdosta viittaa *viikoittaiseen* sapattiin.

Vertaa 1. Aik. 23:31 ja 2. Aik. 2:3; 31:3; Esra 3:5; Neh. 10:34 ja Hes. 46:3. Jos Kolossalaiskirje poistaa näistä yhden, se poistaa myös toiset.

Vanhan testamentin seurakunta

Milloin todellinen seurakunta sai alkunsa? Apt. 7:38:sta opimme, että Mooseksen aikoina Israelin seurakuntaa kutsuttiin seurakunnaksi erämaassa.

Englannin kielessä käytetään läpi Vanhan testamentin sanaa *seurakunta*, jolla on sama merkitys kuin Uuden testamentin sanalla *kirkko*. Vanhan testamentin *seurakunta* on Septuagintassa *ekklesia* – sama kreikkalainen sana, joka käännetään Uudessa testamentissa englanniksi sanalla *kirkko*, suomeksi sanalla *seurakunta*.

Israel oli sekä seurakunta että valtio. Valtakuntana sitä hallitsi vuosien ajan tuomareiden järjestelmä, yli viisikymmentä, sataa, tuhatta jne., ja myöhemmin sitä hallitsi kuningas. Seurakuntana, tai kirkkona, Israel oli organisoitu johtajan – Mooseksen, Joosuan jne. – ja Leevin heimon pappien alaisuuteen. Mooseksen laki sisälsi rituaaliset tai seremoniaaliset lait, jotka LISÄTIIN vanhaan liittoon rikkomusten vuoksi – lisättiin aina Kristukseen asti – opettamaan ja juurruttamaan kansaan tottelevaisuutta. Nämä koostuivat liha- ja juomauhreista, erimuotoisista peseytymistä sekä fyysisistä määräyksistä. Lisäksi oli Kristuksen uhrin korvaamaan asetetut uhrin.

Ennen Mooseksen lakia

Mooseksen kirjan 12. luvussa, kun Israelin lapset olivat vielä Egyptissä – kauan ennen Mooseksen lain antamista – ennen kuin Jumala oli ilmoittanut Moosekselle

ja israelilaisille solmivansa heidän kanssaan Vanhan liiton – toteamme Jumalan vuotuiset pyhäpäivien vieton.

3. Mooseksen kirjan luvussa 23 sisältää yhteenvedon näistä vuotuisista pyhäpäivistä, eli juhla-ajoista.

Kun Jumala loi ihmiselle sapatin, hän antoi ihmiselle suuren merkityksen ja tarkoituksen omaavan lepopäivän. Jumala sanoi seurakunnalleen erämaassa, että sapatiti oli hänen ja hänen omiensa välinen liiton merkki. Se on identiteetin todistava ylluonnollinen merkki. Se on merkki, jonka avulla tunnistamme Jumalan. Miten se todistaa asian meille? ”Sillä kuutena päivänä Herra teki taivaan ja maan, mutta seitsemäntenä päivänä hän lepäsi.” Se on luomistyön muistomerkki.

Luomistyö on todiste Jumalan olemassaolosta. Luomistyö tunnistaa Jumalan. Sapattipäivä on viikoittainen muistomerkki luomistyöstä. Jokaviikkoinen muistutus Jumalan voimasta luoda. Siten se tunnistaa Jumalan meille – totinen muistutus totisesta jumalanpalvonnasta ja tosi Jumalasta. Mikään toinen päivä, pelkästään viikon seitsemäs päivä, ei voi omata samaa suurta merkitystä. Sen tarkoituksena on säilyttää meidät tosi Jumalan palvonnassa.

Pyhäpäivien tarkoitus

Kun Jumala antoi seurakunnalleen seitsemän vuotuista sapatia, Jumalalla suuressa viisaudessaan, oli mielessään suuri tarkoitus. Myös näiden päivien tarkoituksena oli muistuttaa Jumalan lapsia tosi Jumalasta ja jumalanpalveluksesta, vuosittain toistuvan Jumalan suuren lunastussuunnitelman kautta. Nämä vuotuiset päivät kuvaavat hengellisen luomistyön suunnitelman

eri vaiheita – suunnitelman toteuttamista ja vaiheiden merkitystä.

Juhlapäivät kertasivat joka vuosi hengellisen uudistuminen suunnitelman, elintärkeän symboliikan ja merkityksen avulla.

On historiallinen tosiasia, että jokainen Jumalan pyhän (viikoittaisen) sapatin häpäissyt kansa on menettänyt yhteyden Jumalaan, tietämyksen tosi Jumalasta ja ajautunut epäjumalanpalvontaan. Ainoastaan Jumalan sapatin säilyttänyt kansa on kyennyt säilyttämään tosi jumalanpalveluksen ja Jumalan tuntemuksen – ja ainoastaan sapatin pitämällä. Kun muinainen Israel alkoi häväistä Jumalan sapattia, se alkoi palvoa epäjumalia!

Ja samalla tavalla, kun me näinä Uuden testamentin aikoina olemme laiminlyöneet Jumalan vuotuiset sapattipäivät, me kansakuntana ja kansana olemme jääneet vaille tietoa Jumalan todellisesta suunnitelmasta lisääntyä.

Nykyiset ns. kristilliset kirkot eivät ymmärrä eivätkä opeta, mikä synti on – ne eivät opeta, että synti pitää panna pois – ne eivät ymmärrä, mikä ihminen on, mikä on elämän tarkoitus, mitä uudestisyntyminen merkitsee eivätkä Pyhän Hengen sisimmässä asumista – ne eivät ymmärrä, että Jumalan seurakunnan tehtävänä ei ole tänään käännättää maailmaa, vaan julistaa valtakunnan evankeliumi todistukseksi, elää synnin voittamaa elämää, kestää voittoisasti loppuun asti, ja että voittajat hallitsevat Kristuksen kanssa kuninkaina ja pappeina hänen valtakunnassaan.

Ne eivät ymmärrä, että Kristus palaa takaisin, ja toisesta tulemisesta saarnaavat eivät ymmärrä paluun merkitystä ja tarkoituspäätä. Niillä ei ole tietoa eikä

käsitystä, mikä on tulevan Jumalan valtakunnan hyvä sanoma – ainoa tosi Uuden testamentin evankeliumi.

Kristilliset kirkot eivät ymmärrä uudistamisen suunnitelman aitoja elintärkeitä vaiheita, vaan opettavat, että laki on kumottu. Ne opettavat pakanallista oppia sielun kuolemattomuudesta, kuoleman jälkeen välittömästi taivaaseen tai helvettiin kulkua – että kuolema on vain elämää.

Pelkkää hämmennystä!

Jumalan juhlia, pyhiä, sapatteja käskettiin viettää joka vuosi *ikuisesti!* Pyydämme lukijaa säilyttämään avoimen mielen, kun todistamme, että ikuisesti tarkoittaa tässä tapauksessa aidosti ikuisesti! lukijaa pitämään mielensä avoimena, sillä aiomme todistaa, että ikuisesti tarkoittaa tässä tapauksessa ikuisesti!

Jumalan tahtoi iskostaa kaikkien lastensa mieleen nämä ”suurten” sapattien kuvaamat totuudet, jotta hänen seurakuntansa ymmärtäisi kaikkina aikoina hänen tosi suunnitelmansa!

Pääsiäinen ja happamattoman leivän päivät

Useimmat kirkot opettavat, että Kristus saattoi ristiinnaulitsemisen kautta lunastussuunnitelman päätökseen, vaikka Jumalan suuressa suunnitelmassa ensimmäinen tapahtuma ihmisen uudistamiseksi oli Kristuksen kuolema. Näemme tämän suuren uhrisuunnitelman jo Eedenissä, kun Jumala tappoi karitsan tai vuohen peittääkseen Aadamin ja Eevan alastomuuden (kuvaten syntiä) eläimen nahalla. Näemme sen myös, kun Aabel uhraisi korvaavan karitsan. Pääsiäinen (”pesah”) on kaikkein ensimmäinen tapahtuma muistuttamassa Jumalan lapsia Jumalan suuresta suunnitelmasta.

Ymmärretään, mitä se kuvaa.

Egypti kuvaa syntiä. Jumalan omat ovat tänään ”Babylonissa”, josta heidät vapautetaan, kun Jumalan vitsaukset satavat Babylonin päälle, aivan kuten muinainen Israel vapautettiin Egyptistä vitsausten kautta.

Aivan kuten kristityiksi tunnustautuvat ovat olleet harhaanjohtettuja koskien todellista ajanlaskua, Jumalan juhla-aikoja ja tosi Jumalan palvontaa, samoin olivat Israelin kansa Egyptissä.

He viettivät yli kaksi sataa vuotta Egyptin ankarassa orjuudessa – pakkotyössä päällikköjen tahtiin. Heillä ei ollut Raamattua – kirjattua Jumalan Sanaa. Heidän ei sallittu palvoa Jumalaa hänen määräämällään tavalla. Heidät pakotettiin työskentelemään seitsemänä päivänä viikossa. He olivat kadottaneet tiedon jopa todellisesta sapatista – miksi Jumalan täytyi ilmoittaa heille sapatiti Siinin erämaassa (2. Moos. luku 16).

Pääsiäinen on vasta alku

Egyptissä oli muutettu tuolloin myös vuoden alkamisen oikea ajankohta.

Jumala asetti ajanlaskun kohdalleen, kun vapautti kansansa Egyptistä (synnistä). Aivan kuten Kristuksen ristinkuolema oli pelastuksen alku, niin Jumala sanoi: ”Tämä kuukausi [keväällä] olkoon teillä kuukausista ensimmäinen; *siitä aloittakaa vuoden kuukaudet ...*” (2. Moos. 12:2).

On muutamia, jotka viettävät pääsiäistä Jumalan pelastussuunnitelman ensiaskeleena, mutta eivät jatka Jumalan armon ”rikkauden ja viisauden ja tiedon syvyyttä” sitä seuraavien juhlapyhien kautta! Kristus ei ole pelkästään pelastuksemme alullepanija vaan myös sen loppuunsaattaja!

Tämän ensimmäisen kuukauden 10. päivänä israelilaisia opastettiin valitsemaan virheetön karitsa. He tallettivat sen saman ensimmäisen kuukauden 14. päivään asti – ei sen kauempaa. Iltahämärässä, tai juutalaisen käännöksen mukaisesti illan alkaessa hämärtää – kahden illan välisenä aikana, tai auringonlaskun ja pimeän tulon välisenä aikana—pääsiäiskaritsa teurastettiin.

Tämä tapahtui 14. päivänä, ei sen jälkeen. He vuodattivat karitsan veren, mikä kuvasi Kristuksen tulevaa uhria, ja söivät lihan sinä yönä. Surmanenkeli saapui keskiyöllä, mutta ohitti jokaisen talon, jonka pihtipieleen oli ripoteltu verta.

Kuvaus sisältää tärkeitä yksityiskohtia, joista emme ole olleet ehkä aikaisemmin tietoisia ja jotka ovat tässä vaiheessa tähdellistä huomioida. Ne todistavat, että raamatullista pääsiäistä tulee viettää 14. päivänä, ei 15. päivänä.

Pääsiäinen on 14. päivänä, ei 15. päivänä

Huomaa 2. Moos. 12:6, että heidän pitää teurastaa karitsa iltahämärässä (juutalainen virallinen käännös). Jae 8, että heidän pitää syödä lihan samana yönä – edelleen 14. päivänä. Jakeet 9–11 kuvaavat, kuinka se pitää paistaa ja syödä – aika on edelleen saman kuukauden 14. päivän yö. Jae 12 kuuluu: ”Sillä minä kuljen sinä yönä kautta Egyptin maan ja surmaan kaikki esikoiset Egyptin maassa” – edelleen samana kuukauden 14. päivän yönä.

Kiinnitä tarkasti huomiota ohjeisiin jakeesta 21 eteenpäin, joissa esitetään yksityiskohtaiset ohjeet, kuinka veri tuli sivellä pihtipieleen – aivan kuten edellä

todettiin, tämä suoritettiin 14. päivän yönä. Huomaa tarkasti jakeen 22 ohje: ”...sivelkää ovenpäällinen ja molemmat pihtipielet sillä verellä, joka on maljassa. *Älköönkä kukaan menkö ulos talonsa ovesta ennen aamua.*” Huomaa huolellisesti! Kukaan ei saanut poistua talostaan tänä yönä. He pysyivät taloissaan aamuun asti! He pysyivät taloissaan koko yön!

Lue nyt jakeesta 29, kuinka puolen yön aikaan (14. päivänä) Herra surmasi Egyptin esikoiset. Jakeessa 30 farao nousi sinä yönä ylös, tietysti puolen yön aikaisen kuolemanenkelin seurauksena, keskiyön jälkeen.

Farao kutsutti Mooseksen ja Aaronin luokseen, mikä kesti varmasti jonkin aikaa, mutta tapahtui samana yönä. Jakeessa 33 egyptiläiset olivat innokkaita pääsemään israelilaisista eroon. Jakeessa 35 israelilaiset pyysivät egyptiläisiltä hopea-, kultakaluja, vaatteita sekä muuta saalista. Milloin? Tämä pyytäminen ja saaliin vieminen kestivät varmasti tuntikausia. Israelilaiset asuivat Goosenin maassa, egyptiläisistä erillään. Israelilaisilla ei ollut lupa astua taloistaan ulos ennen aamua – eli tavaroiden pyytäminen ja saaliin vieminen tapahtuivat 14. päivän *päiväosan* aikana.

Lähtö Egyptistä 24 tuntia pääsiäisen jälkeen

Huomaa – erittäin tärkeä seikka – että israelilaiset eivät lähteneet Egyptin maasta vasta kuin sinä yönä – 15. abib! Huomaa jakeet 40–42: ”...niin juuri sinä päivänä kaikki Herran joukot lähtivät Egyptin maasta. Valvontayö Herran kunniaksi on tämä yö (pimeän aika), koska hän silloin vei heidät pois Egyptin maasta; *tämän yön* kaikki israelilaiset valvokoot Herran kunniaksi...” Mikä on yö, joka on pidettävä Herran kunniaksi? Yö,

jona he lähtivät Egyptistä. He lähtivät Egyptistä, eivät 14. päivänä päiväaikaan, vaan päivän päätyttyä – auringon laskettua – seuraavana yönä – 15. abib! Juuri tätä 15. päivän yötä on määrä viettää!

Seuraavat jakeet, alkaen jakeesta 43, muodostavat uuden kappaleen ja viittaavat jälleen pääsiäiseen – 14. päivään.

Huomaa nyt 5. Moos. 16:1: ”Ota vaari aabib-kuusta ja vietä pääsiäinen Herran, sinun Jumalasi, kunniaksi, sillä aabib-kuussa Herra, sinun Jumalasi, vei sinut pois Egyptistä, yöllä.” Huomaa, että he eivät lähteneet Egyptistä ennen yötä. Ja tämä yö oli 15. päivä, ei 14. päivä. Lisää todisteita?

Huomaa nyt 4. Moos. 33:3: ”He lähtivät liikkeelle Ramseksessä ensimmäisessä kuussa, *ensimmäisen kuukauden viidentenätoista päivänä; pääsiäisen jälkeisenä päivänä* israelilaiset lähtivät matkaan voimallisen käden suojassa, kaikkien egyptiläisten nähden.”

Siinä se lukee selväkielellä.

Jotkut uskovat, että he karitsa teurastettiin 14. päivänä keskipäivän ja auringonlaskun välisenä aikana – noin iltakolmelta klo päivän loppupuolella; ja syötiin sinä yönä – 15. päivänä (väittäen, että pääsiäiskaritsa syötiin tuona aikana ja että myös meidän pitäisi syödä samoin tänään), ja lähtivät sitten Egyptistä samana yönä. Tämä teoria ei voi pitää paikkaansa pidä vettä, kun otetaan huomioon kaikki nämä raamatunjakeet ja koko 2. Mooseksen kirjan 12. luvun tapahtumat.

Israelilaiset eivät saaneet poistua kodeistaan karitsan syömisen jälkeisenä yönä. He pysyivät omissa kodeissaan – Goosenin maassa – aamuun asti, minkä jälkeen he menivät pyytämään egyptiläisiltä naapureiltaan tavaroita ja saalista. Heitä oli miljoonia. Yli

EXODUKSEN aikajana

ABIB

SEITSEMÄN HAPPAMATTO

13	14	15	16	17	18
	PÄÄSIÄINEN	UUOTUINEN SAPATTI			
yö päivä	12	3	4		5

AN LEIVÄN PÄIVÄÄ

19

20

21

VUOTUINEN
SAPATTI

6

7

8

9

- 1 Pääsiäiskaritsa syödään.
- 2 Israelilaiset saavat kultaa ja koruja Egyptiläisiltä (2. Moos. 12:35-36).
- 3 Israel lähtee Egyptistä yöllä (5. Moos. 16:1).
- 4 Juhlan jälkeen he saapuvat Sukkotiin (2. Moos. 12:37).
- 5 Faarao kuulee kansan paenneen (2. Moos. 14:15).
- 6 Israel jättää sivilisaation taakseen ja astuu Egyptin erämaahan (2. Moos. 13:18,20).
- 7 Faaraon armeija saavuttaa heidät Pii-Hahirotsissa (2. Moos. 14:9).
- 8 Jumala johtaa israelilaiset Punaisenmeren läpi turvaan ennen aamun koittoa.
- 9 Mooseksen ja Mirjamin laulu. Suuri ilojuhla happamattoman leivän viimeisenä päivänä.

miljoonalle israelilaiselle piti viestiä tapahtumien kulusta, mikä vei oman aikansa. Kaiken tämän tekeminen kesti aikanasa. Tätä kaikkea ei olisi voitu suorittaa keskiyön jälkeen, faraon noustua, ja silti paeta pois Egyptistä samana yönä. Israelilaiset pysyivät kodeissaan Goosenissa koko yön, minkä myös 2. Moos. 12:10 todistaa. Aamulla jäljellä olleet paistetun karitsan jäännökset piti polttaa tulesa, mikä osoittaa, että he pysyivät kodeissaan aamuun asti.

He eivät lähteneet Egyptistä ennen kuin päivä oli päättynyt – jälleen yön tultua, 15. päivän yöpuolella.

14. päivänä, ei sen jälkeen

Yhdistetään nyt vielä yksi tärkeä asia, luetaan 4. Moos. 28:16–17. ”Ja ensimmäisessä kuussa, kuukauden neljäntenätoista päivänä [ei sen jälkeen], on pääsiäinen Herran kunniaksi. Ja saman kuukauden *viidentenätoista* päivänä [ei SITÄ ENNEN] on *juhla*; seitsemän päivää syötäköön happamatonta leipää.”

3. Moos. 23:5–6 sanoo saman asian. Huomaa, ettei pääsiäinen ole 15. päivä, vaan 14. päivä. Neljäntenätoista päivänä ei tarkoita sen jälkeen. Huomaa myös, ettei tässä mainittu juhla ole 14. päivä (vaikka pääsiäinen kutsutaan muualla juhlaaksi), vaan juhlapäivä on 15. päivä. Seitsemän päivän jakso alkaa 15. päivänä; 15. päivä on seitsemästä happamattoman leivän päivästä ensimmäinen.

Koska hapan poistettiin kodeista 14. päivänä, sitä alettiin kutsua Uuden testamentin aikoina happamattoman leivän päiväksi, ja näin tehdessä termi ”happamattomien leipien päivät” muodostuu kahdeksan päiväiseksi. Koko kahdeksan päivän jaksoa kutsutaan, Uuden testamentin kielellä, joskus ”pääsiäiseksi”.

Seitsemän päivän jakso alkaa kuitenkin 15. päivänä, 14. päivän eli pääsiäisen päätyttyä.

14. päivä on pääsiäinen. Se on Jumalan juhlapäivistä ensimmäinen. Se ei ole tässä mainittu juhlapäivä. 15. päivänä on juhla. Erotetaan nämä kaksi asiaa selvästi. 15. päivä on JUHLA – 14. päivä on pääsiäinen. Tämä juhlapäivä alkaa pääsiäisen päätyttyä.

Palataan nämä seikat ovat mielessämme, takaisin 2. Mooseksen kirjan 12. lukuun. Huomaa jae 14: ”Ja tämä päivä olkoon teille *muistopäivä*, ja viettäkää sitä Herran juhlena; sukupolvesta sukupolveen viettäkää sitä *ikuisena* säädöksenä. Seitsemän päivää syökää happamatonta leipää... Ensimmäisenä päivänä pitäkää pyhä kokous...” (jakeet 14–16).

Mikä päivä on asetettu muistopäiväksi – ei varjo-kuvaksi, vaan muistopäiväksi – juhlaaksi – ikuisena säädöksenä? Huomaa, että se on juhlapäivä – ”viettäkää sitä Herran juhlena”. Juhlapäivä on – 15. abib, ei 14. – *ei* pääsiäinen!

Tämä päivä on juhlapäivä—muistopäivä, sapatti, pyhä kokous, ikuisesti! Se sisältää seitsemän päivää, ja olemme osoittaneet, että tämä seitsemän päivän jakso alkaa 15. päivänä, pääsiäisen päätyttyä. *14. päivänä on pääsiäinen, mutta 15. päivänä on juhla – seitsemän päivää.*

Moni uskoo, että mainittu ikuisiksi ajoiksi säädetty päivä oli 14. päivä, pääsiäinen, mutta tämä ei pidä paikkansa – se on 15. päivä.

Tämä päivä – 15. päivä – on vahvistettu pyhäksi kokoukseksi. Sanakirjan mukaan tämä kokous, englanniksi *convocation*, kansa määrätään kokoontumaan vallan ja auktoriteetin toimesta. ”Pyhä kokous” on uskonnollinen kokoontuminen jumalanpalvontaan. Viikkosapatti on pyhä kokous, samoin 15. abib. Meidät

käsketään paikalle voimallisen Jumalan auktoriteetilla. Jatketaan asiaa.

Huomaa nyt, alkaen jakeesta 16: ”Ensimmäisenä päivänä [seitsemästä, 15. abib] pitääkö pyhä kokous ja samoin myös seitsemäntenä päivänä [21. abib] pyhä kokous... Ja pitääkö tätä *happamattoman leivän juhlaa, sillä juuri sinä päivänä* [15. abib] minä vein teidän joukkonne pois Egyptin maasta; sentähden pitääkö tätä päivää [15., ei 14. päivää], sukupolvesta sukupolveen, *ikuisena säädöksenä*” (jakeet 16–17).

Siinä se sanotaan! *Ennen* Mooseksen seremoniallista lakia! Päivä, joka on asetettu ikuiseksi sapatiksi tai pyhäksi kokoukseksi, on juhlapäivä, se sama päivä, jona he lähtivät Egyptistä, ja he lähtivät matkaan 15. päivänä, eivät 14. päivänä (4. Moos. 33:3).

Tämä päivä on muistopäivä, ei ristin varjo. Se on muistopäivä Egyptistä vapauttamisesta, joka kuvaa meille synnistä vapauttamista!

Muistuttaen jatkuvasti suuresta tosiasian, että olemme saaneet Kristuksen veren kautta syntimme anteeksi (mitä kuvaa 14. päivä), emme saa kuitenkaan pysähtyä vaan meidän on kuljettava pois synnistä! Miksi viettäisimme 14. päivää, joka kuvaa menneiden syntiemme anteeksiantoa, mutta kieltäytyisimme jatkamasta happamattoman leivän juhlaa, joka kuvaa syntistä poistumista – seitsemän päivää kestävää happamattoman leivän juhlaa, joka symboloi ja kuvaa synnin täydellistä poispanemista, toisin sanoen käskyjen noudattamista?

Ei kumottu vanhan liiton mukana

Huomaa, että happamattoman leivän päivän juhlaus sisältää kaksi sapatinpyhää. Tämä juhlaus säädettiin ikuisiksi – israelilaisten vielä Egyptissä ollessa – yhden-

kään Mooseksen seremoniallisen lain sanan antamista tai kirjaamista – ennen kuin Jumala edes ehdotti vanhan liiton solmista!

Mitä Mooseksen laki tai vanha liitto ei tuonut tai perustanut, kukaan ei voi poistaa! Fenton-raamatunkäännös kääntää jakeen 17 seuraavasti: ”...sentähden pitääkää tämä ajanjakso ikuisena instituutiona.” Koko ajanjakso mukaan lukien.

Tämän yksinään pitäisi todistaa, että pyhäpäivät – ja seitsemän happamattoman leivän päivää – ovat sitovia tänään ja ikuisesti!

Jos jakeet koskevat 15. päivää, eivätkä 14. päivää, kuten asia varmasti on ja tässä perusteellisesti todistettu, onko myös pääsiäinen ikuisesti? Kyllä on! Edellä olevat jakeet viittaavat kuitenkin juhlaan, eivät pääsiäiseen. 2. Moos. 12: 21 jakeesta alkaen viitataan jälleen pääsiäiseen, ja 24. jae vahvistaa sen ikuiseksi säädökseksi!

Juhlan tarkoitus

Opitaan asian koko merkitys. Miksi Jumala määräsi nämä juhlapäivät? Mikä oli Jumalan suuri tarkoitus? Lue 2. Moos. 13:3: ”Ja Mooses sanoi kansalle: Muistakaa tämä päivä, jona te lähditte Egyptistä ...”, tämä tapahtui 15. abib. Jakeet 6, 8–10: ”Syö seitsemänä päivänä happamatonta leipää, ja seitsemäntenä päivänä olkoon Herran juhla... Näin tehdään sen johdosta, mitä Herra minulle teki...” – (MUISTOPÄIVÄ) – ”Ja se olkoon merkinä” – eli sillä on myös tulevaisuuden merkitys – ”sinulle kädessäsi ja muistutuksena sinun otsallasi” – teot ja tahto – miksi? – ”että Herran laki olisi sinun suussasi ... sentähden noudata tätä säädöstä...”

Näetkö suurenmoisen merkityksen? Käsitätkö päivien perimmäisen tarkoituksen? Näetkö Jumalan

tarkoituksen? Pääsiäinen kuvaa Kristuksen kuolemaa pelkästään menneiden syntiemme tähden (Room 2:25). Hänen verensä ei armahda myöhempiä syntejä; se ei salli synnin tekemisen jatkamista. Kun vastaanotamme veren, syntimme annetaan anteeksi vain kyseiseen hetkeen asti – menneet synnit.

Pysähdymmekö menneiden syntien anteeksiantamiseen? Olemme edelleen lihallisia. Kärsimme edelleen kiusauksia. Synti on pitänyt meitä otteessaan – olemme olleet synnin orjia, synnin vallassa. Emme kykene vapautumaan itse synnistä! Olemme olleet synnin orjia. Ymmärretään kuvan – koko merkitys.

Synnin kokonaan pois paneminen

Missä määrin meidän tulee panna synti pois? Ei osittain, vaan kokonaan! Ja koska hapatus kuvaa myös syntiä (1. Kor. 5:8) – hapatus paisuttaa, samoin tekee myös synti – ja koska seitsemän on Jumalan täydellisyyttä symboloiva luku, meidän tulee jatkaa pääsiäistä seitsemän päivän happamattoman leivän päivällä!

Kuva – merkitys – symboliikka ei ole täydellinen pelkästään pääsiäisellä. Pääsiäinen kuvaa, kuinka hyväksymme menneiden syntien anteeksiantamisen Kristuksen verellä. Se kuvaa ristiinnaulittua – kuollutta – Kristusta.

Jätämmekö Kristuksen riippumaan symbolisesti ristille? Pääsiäistä seuraavat seitsemän happamattoman leivän juhlapäivää kuvaa meille synnin täydellistä pois panemista, käskyjen noudattamista – sen jälkeen, kun menneet synnit on annettu anteeksi.

Ne kuvaavat ylösnousseen Kristuksen elämää ja työtä – joka nousi Jumalan valtaistuimelle, jossa hän työskentelee nyt aktiivisesti puolestamme ylipappi-

namme, puhdistaan meidät synnistä – vapauttaen meidät täysin synnin vallasta!

Pelkästään pääsiäisen viettäminen ja seitsemän päivää kestävä happamattoman leivän juhlan viettä-mättä jättäminen tarkoittaa, symbolisesti, Kristuksen veren hyväksymistä mutta sitten synnissä jatkamista – virheellistä väittämistä, että laki on kumottu, että olemme yksin armon alaisia, mikä tarkoittaa lupaa jatkaa synnissä!

Seitsemän päivää kestävä happamattoman leivän juhla kuvaa käskyjen noudattamista, mikä on toinen tapa sanoa, että panee pois synnin.

Jumalan tosi seurakunnan tulee pitää nämä juhlapäivät, joista ensimmäinen on synnistä vapautusta kuvaava muistojuhla, MEIDÄN oikeassa kädessämme ja otsallamme, Jumalan merkinä, jotta me noudattaisimme hänen käskyjään. Koska otsa on älyn istuin ja symboloi hyväksymistä, ja oikea käsi symboloi työtä, meillä on tämä Jumalan merkki, kun hyväksymme tämän totuuden pyhäpäivistä ja happamattoman leivän päivistä, EMMEKÄ TEE TYÖTÄ näinä pyhäpäivinä! Viikkosapatti ei ole ainoa Jumalan merkki (2. Moos. 31:12–17), myös vuotuiset sapattipäivät ovat merkkejä!

Huomaa, kuinka ihmeellisesti tämä säädös kuvaa lunastussuunnitelmaa. Muistan, kuinka eräänä vuonna, viimeisenä näistä sapateista, 21. abibina, eräs kotirouva kertoi löytäneensä palasen hiivalla leivottua hapatettua leipää happamattoman leivän kaudella huonekalujen takaa. Hän heitti leipäpalan tietenkin heti pois.

Toinen rouva sanoi löytäneensä puolillaan täynnä olevan leivinjauhepurkin, josta ei ollut lainkaan tietoinen. Kolmas löysi leipäviipaleen sekä hiivapalan. Kaikki heittivät nämä pois heti ne löydettyään.

Totuudenmukainen kuva elämästämme! Kuinka usein, uskottuamme hylänneemme synnin, kohtaamme piiloon jääneitä syntejä tai tapoja, joita emme tiedostaneet omaavamme – tai jotka luulimme jo voittaneemme? Ne tulee voittaa ja panna pois niin pian kuin havaitsemme ne.

Täydellinen kuva

Tarkastellaan kuvaa tarkemmin. Israelin lapset lähtivät Egyptistä matkaan 15. abib yönä, kuten meidänkin on itse tietten tahtoen lähdettävä matkaan synnistä heti, kun Kristuksen veren vastaan otettuamme. He lähtivät omin voimin – ja myös meidän on lähdettävä omin voimin.

He eivät päässeet kuitenkaan pitkälle, ennen kuin farao alkoi ajaa heitä takaa (2. Moos. 14:5–7). Kun Egypti kuvaa syntiä, faraon on oltava saatana ja Egyptin armeijan saatanan demoneja.

Kun israelilaiset olivat Egyptissä, he olivat faraon orjia, avuttomia ja voimattomia tämän työpäällikköjen alaisia – aivan kuten syntinen on paholaisen vallassa. Mutta kun Israel otti karitsan veren, Jumala toimi, minkä seurauksena farao vapautti Israelin. Kun *me* hyväksymme Kristuksen veren, JUMALA toimii, ja paholaisen on vapautettava meidät.

Israelilaiset lähtivät matkaan voimallisen käden suojassa (4. Moos. 33:3), iloiten ja riemuitten suuresti orjuudesta vapautumisestaan, samoin vastasyntynyt kristitty aloittaa kristillisen elämänsä – onnen ja ilon vallassa. Kuinka sitten käy?

Paholainen ja synti lähtevät välittömästi vastasyntetyn Jumalan pojan perään – ja pian kokematon uusi kristitty lannistuu kiusauksissa ja on altis antamaan periksi.

Huomaa jakeista 2. Moos. 14:10 alkaen – kuinka israelilaiset lannistuivat huomattessaan suuren armeijan ajavan heitä takaa. Pelko valtasi heidät. He alkoivat napita ja valittaa. Heidän silmissään faraota ja tämän ylivoimaista armeijaa oli mahdotonta paeta. He olivat avuttomia. Niin myös me olemme.

Meidän voimamme eivät riitä!

Huomaa Jumalan viesti heille Mooseksen kautta: ”Älkää peljätkö, pysykää paikoillanne, niin te näette, minkä pelastuksen Herra tänä päivänä antaa teille; sillä sellaista, minkä näette egyptiläisille tapahtuvan tänä päivänä, ette koskaan enää tule näkemään. Herra sotii teidän puolestanne, ja te olkaa hiljaa!” (jakeet 13–14). Kuinka suurenmoista!

Meidän avuttomien käsketään olla hiljaa, jotta näemme Herran antaman pelastuksen. Hän sotii puolestamme. Me emme kykene voittamaan saatanaa ja syntiä, mutta Jumala kykenee. Ylösnoussut Kristus – meidän ylipappimme – puhdistaa meidät – pyhittää meidät – vapauttaa meidät – hän, joka lupaa, ettei jätä eikä hylkää meitä!

Emme pysty pitämään käskyjä itse omin voimin, mutta Kristus MEISSÄ pystyy pitämään ne! Meidän on turvauduttava uskossa Kristukseen.

Huomaa, kuinka jakeessa 19 israelilaisten edellä tietä näyttämässä ollut enkeli siirtyi heidän taakseen suojelemaan heitä viholliselta. Sitten Jumala jakoi veden kahtia. ”Ja vesi oli heillä muurina sekä oikealla että vasemmalla puolella” (jae 22). Jes. 55:1 ja Joh. 7:37–39 vedet symboloivat Pyhää Henkeä.

Jumalan elävät vedet ovat meille muuri, oikealla ja vasemmalla puolella, ohjaavat meitä oikealle tielle, valmistavat tien ja suojelevat meitä sillä. Kun farao armei-

joinen yritti seurata Israelia tällä Jumalan luomalla tiellä, nämä samat vedet peittivät joukot kokonaan, aivan kuten Pyhä Henki poistaa ja peittää syntimme, pois israelilaisten näkyviltä! Suurenmoinen kuva!

Alussa ei ollut uhreja

Näin näemme, että happamattoman leivän juhla, samoin kuin pääsiäinen, määrättiin ja vahvistettiin ikuisiksi ajoiksi ennen vanhaa liittoa. Olkaamme johdonmukaisia asiassa. Vastustajat väittävät, että ne kuuluvat Mooseksen lakiin. Me vastaamme, että ne olivat olemassa jo ennen Mooseksen lakia, että ne siirrettiin Uuteen testamenttiin, ja ovat siksi sitovia myös tänään.

Huomaa erityisesti, että alussa näinä päivinä ei uhrattu – ei ollut määräyksiä liha- eikä juomauhreista. Ks. Jer. 7:22–23. Näitä päiviä ei asetettu uhrien suorittamista varten, kuten jotkut ovat virheellisesti olettaneet. Nämä pyhäpäivät ovat muistopäiviä, kahdesti siksi selvästi kutsuttuja. Mistä löydämme selkeästi, että sapattia kutsutaan muistopäiväksi? (Ks. myös 3. Moos. 23:24.)

Myös sapatti oli olemassa ennen Mooseksen lakia. Se pyhitettiin Herralle ennen Mooseksen lain antamista.

Kun Mooseksen laki säädettiin, uhritoimituksineen ja ruoka- ja juomauhreineen, nämä uhritoimitukset sekä ruoka- ja juomauhrit asetettiin väliaikaisesti – Kristukseen asti – jotkut päivittäin, jotkut viikkosapattina, jotkut kuukauden ensimmäisenä päivänä ja jotkut vuosittaisina pyhäpäivinä.

Pidä visusti mielessäsi, että missä nämä uhritoimitukset, ruoka ja juomauhrit asetettiin käyttöön pyhäpäivinä, ne asetettiin myös viikkosapattina. Samat Mooseksen lain luvut, joissa ne on lisätty vuotuisiin päiviin, ne on lisätty myös viikoittaisiin päiviin.

Jos väittää, että näiden uhrien poistaminen mitätöi kyseiset pyhäpäivät, niin saman mittaan täytyy mitätöidä myös sapattipäivä! Jos väite poistaa yhden, se poistaa myös toisen. Sunnuntaita puolustavat väittävät, että näiden uhrien poisto mitätöi sapatin. Me kiistämme väittämän – miksi? Sapattipäivä oli olemassa jo ennen näiden uhrien lisäämistä. Sama pätee pyhäpäiviin! Nekin säädettiin ennen Mooseksen rituaalilakia!

Uhrit viikkosapattina

4. Mooseksen kirjassa 28 määrättyjä uhreja olivat: Ensiksi päivittäinen polttouhri, ”aamu-ehtoo” -uhri, toiseksi jakeiden 9–10 sapatti lihapolttouhrit ja juomauhrit, kolmanneksi, jakeiden 11–15 uusikuu-uhrit ja sitten, jakeiden 16–29 vuosittaiset juhlapyhäuhrit.

Tiedämme, että nämä ominaiset tulessa poltetut liha- ja juomauhrit lakkautettiin, mutta lakkautettiinko seitsemän viikonpäivää? Onko viikkosapatti lakkautettu? Onko kunkin kuukauden ensimmäinen päivä lakkautettu? Ei Jumalan silmissä. Siten myöskään Herran vuosittaiset pyhäpäivät eivät ole lakkautettuja!

Ominaiset uhrit tulivat ja ne menivät Mooseksen lain mukana, mutta päivät, joina ne suoritettiin, eivät olleet ominaisia, eivät tulleet Mooseksen lain mukana eivätkä menneet sen mukana.

Nämä päivät ovat sitovia ikuisesti! Sapatti on muistopäivä, ja samoin pyhäpäivät!

Uuden testamentin käsky

Haluan nyt osoittaa Uudesta testamentista käskyn – vielä viikkosapatin viittausta selvemmän ja suoraviivaisemman – käskyn viettää näitä vuosittaisia pyhäpäiviä!

Lue jälleen 4. Moos. 28:16–17: ”Ja ensimmäisessä kuussa, kuukauden neljäntenätoista päivänä, on pääsiäinen Herran kunniaksi. Ja saman kuukauden viidentenätoista päivänä on juhla; seitsemän päivää syötäköön happamatonta leipää.”

Tämä juhla ei ollut 14. päivänä, vaan 15. päivänä. Pääsiäinen, jona karitsa teurastettiin, oli 14. päivänä. 14. päivän päiväosalla valmisteltiin juhlaa (Matt. 27:62; Mark. 15:42; Luuk. 23:54; Joh. 19:14). Huomaa, että Jeesuksen aikana juutalaiset juhlivat *heidän* pääsiäistään yhden päivän myöhässä vanhinten perinnäissäännön mukaisesti (Joh. 18:28).

Iskostetaan tämä asia mieliimme, sillä jos se on totta, ja koska se on, kaikki nämä päivät ovat edelleen velvoittavia niin Uuden kuin Vanhan testamentin auktoriteetilla!

Matteuksen evankeliumissa 26:5 ylipapit sekä kirjanoppineet juonivat tappaakseen Jeesuksen ja sanoivat: ”Ei juhlan aikana, ettei syntyisi meteliä kansassa.” He kiiruhtivat, jotta he voisivat vangita ja surmata Jeesuksen juhlapäivää *edeltävänä* päivänä, eli 14. abib (nisan).

Mark. 14:2 sanoo saman. Jotta voimme vahvistaa, että juhlapäivä oli pääsiäisjuhlan jälkeinen päivä ja että se oli suuri juhlasapatti – Jeesuksen ristiinnaulitsemisen jälkeinen päivä – huomaa Joh. 13:29: ”Sillä muutamat luulivat, koska rahakukkaro oli Juudaalla [hän oli rahastonhoitaja – Fentonin käännös], Jeesuksen sanoneen hänelle: Osta, mitä tarvitsemme juhlaaksi ...” Varmasti tämä todistaa, että juhlapäivä oli seuraavana päivänä – 15. abib (nisan), kuten kaikki nämä jakeet selvästi vahvistavat. Lisätietoa tästä keskeisestä aiheesta saat ilmaiskirjastamme nimeltä *Resurrection was not on*

Sunday, Ylösnousemus ei tapahtunut sunnuntaina. Voit tilata myös painoksen artikkelista *When Was Christ Crucified and Resurrected?*, Milloin Kristus ristiinnaulittiin ja nousi kuolleista?”.

Tarkastellaan nyt huolellisesti 1. Kor. 5:7–8, jota kirkot ovat soveltaneet pääsiäiseen. Huomaa, että siinä ei mainita eikä viitata lainaan pääsiäiseen. Tutki avoimin mielin ja rukoillen, mitä jakeet todella sanovat: ”...Sillä onhan meidän pääsiäislampaamme, Kristus, teurastettu. VIETTÄKÄÄMME *siis* JUHLAA...” Huomaa, mitä se sanoo. Koska Kristus, meidän pääsiäislampaamme, on teurastettu, siksi meidän, UUDEN testamentin aikakauden ihmisten pitää – koska Kristus on kuollut – pitää mitä? Huomaa asia! Ei pääsiäistä, joka oli 14. abib (nisan), vaan juhlaa, joka oli 15. päivänä! Joh. 19:31 mainitsema suuri juhlapäivä! Vuosittainen pyhäpäivä. Laajemmassa mielessä juhla kattoi kaikki seitsemän happamattoman leivän päivää, mukaan lukien toisen pyhäpäivän eli sapatin, joka oli 21. abib (nisan)! Emme voi paeta asiaa, jos tottelemme Herraa ja Jumalan sanaa! Siinä se on, selväkielellä, Uudessa testamentissa! Viettäköömme juhlaa, koska Kristus ristiinnaulittiin! 14. päivä oli pääsiäinen, mutta kuun 15. päivä on juhla! Älkäämme enää soveltako jaetta pääsiäiseen, sillä siinä käsketään viettämään ”juhlaa”.

Paavali ja Uuden testamentin seurakunta viettivät happamattoman leivän juhlaa

Uusi testamentti kirjaa uskollisesti, että sen aikakauden seurakunta vietti näitä päiviä koko historiansa ajan!

Ap.t. 20:6: ”Mutta me purjehdimme *happamattoman leivän juhlan jälkeen* Filippiästä...” Paavali kumppanei-

neen vietti ilmaisesti happamattomien leipien päiviä Filippissä, muuten Pyhä Henki ei olisi voinut inspiroida tällaisia sanoja.

Huomaa myös Ap.t. 12:3: ”Silloin olivat happamattoman leivän päivät.” Miksi myös tämä kirjattiin, jos nämä päivät olivat Jumalan silmissä poistettut?

Lausumia ei kirjannut lakkauttamisesta tietämätön ihminen. Kaikkivaltias Jumala lausui sen Pyhän Henkensä kautta. Näin tapahtui vuosia ristiinnaulittamisen jälkeen. Happamattoman leivän päivät olivat edelleen olemassa, muuten Pyhä Henki ei olisi voinut inspiroida lausetta ”silloin oli happamattoman leivän päivät”.

KAKSI

Tähdellistä tietoa helluntaista

ONKO TÄMÄ *AINOA* ”PELASTUKSEN PÄIVÄ”? Useimmat kirkkokunnat opettavat, että kaikki, jotka kuolevat ”pelastumattomina” tai eivät ”pelastu” ennen Kristuksen toista tulemistä, jäävät pysyvästi pelastuksesta osattomiksi.

Ne olettavat, että Kristuksen ja saatanan välillä käydään suurta taistelua. Ne uskovat, että Kristus tuli pelastamaan maailman, että hän yrittää epätoivoisesti ”pelastaa maailman” kaikkien näiden kirkkojen avulla.

Toisaalta ovela ja petollinen paholainen tekee omalta osaltaan kaikkensa estääkseen ihmisiä tulemasta ”pelastetuiksi” tässä oletetussa määräraikaisessa kisassa.

Kristuksen toinen tulemus ei ole kaukana. Kun Kristus palaa henkilökohtaisesti maan päälle, hän huomaa olevansa avuton – täysin kykenemätön pelastamaan saatanan kynsistä maailmaa – koska se ”on liian myöhäistä”. Yksi uskonlahko kuvaa tätä ”koeajan päättymiseksi”.

Tämän pakanallisen opetuksen mukaisesti saatana on Jumalaa paljon voimakkaampi.

Vastaus paljastetaan

Jumalan Uuden testamentin seurakunta perustettiin sunnuntaina. Se sai alkunsa vuotuisena sapattina, jota kutsutaan ”helluntaiksi” tai ”ensihedelmien juhlaiksi”. Sitä kutsutaan myös ”viikkojuhlaiksi”.

Uuden testamentin seurakunta jatkoi vuosi vuodelta tämän vuotuisen sapattipäivän, helluntain, viettämistä, kuten tulemme osoittamaan.

Jumala antoi tämän juhlan omilleen paljastaakseen ja pitääkseen heidät jatkuvasti tietoisina siitä, että nykyinen aikakausi on vasta ensimmäinen, alustava ”sielujen sato”.

Kerroimme jo aikaisemmin, kuinka Jumala antoi seurakunnalleen vuotuiset pyhäpäivät, jotta hänen lapsensa muistaisivat ja ymmärtäisivät aina hänen suuren suunnitelmansa.

Jumala saavutti tämän kuvaamalla muinaisen Israelin vuotuisten aineellisten sadonkorjuukausiensa välityksellä hengellistä sielujen sadonkorjuuta.

Pyhässä maassa on kaksi vuotuista sadonkorjuukautta. Ensin on kevään viljasato, jota seuraa syyssato. Jumalan tarkoitus oli, että hänen pyhäpäivänsä kertaavat *hänen* seurakunnalleen vuosi vuodelta toistuvasti sen tosiasian, että vain Jumalan itsensä

tämän aikakauden aikana kutsumista voi tulla Jumalan siittämiä lapsia! Ja me olemme pelkästään suuren hengellisen sadon ensihedelmiä!

Heilutuslyhde

Tarkastellaan nyt 3 Mooseksen kirjan keskeistä lukua 23, jossa on yhteenvedo kaikista pyhäpäivistä.

Kaikki Jumalan määräämät juhla-ajat löytyvät tästä yhdestä luvusta. Ensin mainitaan viikoittainen kokoontumispäivä, sapatti, viikon seitsemäs päivä. Neljännestä jakeesta lähtien löydämme vuotuiset juhlat, pyhät kokoukset, ”jotka teidän on kuulutettava määrääjallansa”.

Ensimmäinen juhla-aika on pääsiäinen, jota seuraavat happamattoman leivän päivät ja kaksi vuotuista sapattia. Jakeesta 9 alkaen löydämme ohjeet heilutuslyhdeä koskien. Israelilaiset eivät saaneet alkaa korjata varhaista viljasatoa ennen tätä päivää (jae 14). Sitten, viikoittaisen sapatin jälkeisenä päivänä, leeviläisen papiston juhlallisessa seremoniassa (rituaalit olivat vain korvikkeita, eikä niitä siksi harjoiteta nykyään), leikattiin ensimmäinen viljalyhde, mikä toimitettiin aina happamattoman leivän päivinä (ks. Joos. luku 5). Leikattu lyhde vietiin papille, joka heilutti sitä juhlallisesti Herran edessä, jotta se hyväksyttäisiin heidän puolestaan.

Tämä kuvaa *ylösnoussutta* Kristusta, joka nousee taivaaseen Isänsä hyväksyttäväksi ensimmäisenä Jumalasta tosiasiallisesti syntyneenä ihmisenä – ollen ensimmäisen sielujen sadon ensihedelmä! Kun vertaat Joh. 20:17 ja Matt. 28:9, voit todeta, että Kristus astui Isänsä eteen ylösnousemusta seuraavana aamuna (1. Kor. 15:20, 23; Room. 8:29; Kol. 1:15, 18). Tämä heilu-

tuslyhdetoimitus täyttyi tosiasiallisesti sunnuntaina, happamattoman leivän aikaisen sapatin jälkeisenä päivänä.

Kuinka helluntaipäivä lasketaan

Seuraavaksi seuraa helluntai. Suomen *helluntai*-sana tulee ruotsin kielestä, tarkoittaen pyhää päivää, alkuperäinen Uuden testamentin käyttämä kreikan kielen *pentekoste* tarkoittaa ”viittäkymmentä (päivää)”. Vanhasta testamentista sitä ei löydy tämän nimisenä, vaan sitä kutsutaan ”uutisjuhlaksi” eli ”ensihedelmien juhlaksi” tai ”viikkojuhlaksi”.

Huomaa oikein käännetty selkeä ohje 3. Moos. 23:15 alkaen: ”Sitten *laskekaa* sapatin *jälkeisestä päivästä*, siitä päivästä, jona toitte heilutuslyhteen, seitsemän täyttä viikkoa (alkuteksti: sapattia), laskekaa viisikymmentä päivää seitsemännen sapatin jälkeiseen päivään asti...” (jakeet 15–16). Ja tämä 50. päivä on helluntai!

”Ja kuuluttakaa pyhä kokous juuri siksi päiväksi; silloin älkää yhtäkään arkiaskareta toimittako. Se olkoon teille *ikuinen säädös sukupolvesta sukupolveen*, missä asuttekin” (jae 21).

Kaikki muut pyhäpäivät tai juhlat ovat tiettyinä päivinä tiettyinä kuukausina, mutta tämä yksi vuotuinen sapattipäivä on määritettävä laskemalla. Yksinkertaista ja selkeää.

On vakavan tähdellistä, että laskemme päivän oikein. Pyhä, ikuinen Luojamme pyhitti ainoastaan tämän määräämänsä päivän. Kuvittele, mitä olisi tapahtunut, jos apostolit olisivat laskeneet päivän väärin seurakunnan perustamisen aikaan. Mitä, jos ”ja kun helluntaipäivä oli tullut” (Ap.t. 2:1), he eivät olisikaan olleet *kaikki yhdessä* koolla samassa paikassa, vaan olisivat

olleet kaikki erillään osan kokoontuessa edellisenä päivänä ja osan seuraavana päivänä!

Fariseukset, jotka alkoivat kontrolloida juutalaisten uskonnollisia rituaaleja pian ensimmäisen vuosisadan puolivälin jälkeen, laskivat (virheellisesti – väärästä lähtöpäivästä) ensimmäisen vuosittaisen sapattipäivän jälkeisestä päivästä alkaen.

Heitä ennen Jerusalemin juhlista vastuussa olivat Boethus-sukuun kuuluvat ylipapit, jotka olivat saddukeuksia. Boethusilaiset laskivat aina *viikkosapatin* jälkeisestä päivästä, jota me kutsumme lauantaiksi, joka oli happamattoman leivän jaksolla. Tämä historiallinen tieto on säilynyt meille noin 200 jKr. kirjoitetussa *Mishnassa*: ”Boethusilaiset sanovat: ’Lyhteen leikkuu ei tapahdu juhlapäivän [seitsemän happamattoman leivän päivän ensimmäisen päivän] lopussa, vaan vasta seuraavan säännöllisen sapattipäivän lopussa’” (*Menahoth*, 10, 3).

Tämä käytäntö periytyi papiston keskuudessa sukupolvelta toiselle. Heidän laskentatapansa oli voimassa niin kauan kuin he hallitsivat temppeeliä ja sen rituaaleja. Samarialaiset ja karaiittijuutalaisuus (700-luvulla jKr. syntynyt juutalainen lahko) ovat myös jatkaneet laskemista viikkosapattista, viikon seitsemännestä päivästä.

Sunnuntaina

Kun laskeminen aloitetaan heilutuslyhdeuhrista, tämän sunnuntain ollessa ensimmäinen päivä, päädytään aina toiseen sunnuntaihin – mikä EI ole aina samaan kuukauteen päivä. Päivä on ”laskettava” joka ikinen vuosi. Heprealainen (eli raamatullinen) kalenteri ja nykyinen yleisessä käytössä oleva roomalainenkaan

kalenteri eivät voi määrittää helluntaita tietyksi kuukauden päiväksi.

Misna, joka kuvaa Jerusalemissa noudatettua traditiota ennen fariseusten valtaannousua, sanoo: ”[Boethusialaiset sanovat:] helluntai on aina sapattia seuraavana päivänä” (*Chagigah*, 2, 4).

Lainaus selventää 3. Moos. 23:15 viimeisen osan ja jakeen 16 alun merkityksen hyvin selvästi: ”Seitsemän täyttä viikkoa (alkuteksti *sapattia*), laskekaa viisikymmentä päivää seitsemännen *sapatin* jälkeiseen päivään asti...”

5. Mooseksen kirja 16:9

Toinen ja osalle ehkä yksinkertaisempi ohje helluntain laskemiseksi löytyy 5. Moos. 16:9–10: ”Laske *seitsemän viikkoa*: siitä alkaen, kun sirppi ensi kerran olkeen pannaan, laske *seitsemän viikkoa* ja vietä viikkojuhlaa [helluntaita]...”

Tämä laskutapa mainitaan myös 4. Moos. 28:26: ”Mutta uutisen päivänä [helluntaina], kun tuotte uuden ruokauhrin Herralle *viikkojuhlananne*, olkoon teillä pyhä kokous; älkää silloin yhtäkään arkiaskarettä toimittako.”

Seitsemän laskuviikon takia helluntaita kutsuttiin myös ”viikkojuhlaksi” (5. Moos. 16:10).

Helluntain merkitys

Pääsiäinen symboloi Kristuksen uhria syntiemme anteeksiantamiseksi, ja happamattoman leivän päivät syntien pois panemista. Helluntai kuvaa hengellisen sadonkorjuun ensimmäistä osaa – seurakunnan kutsu- mista – erilleen kutsuttuja – joka Uuden testamentin aikakaudella alkoi sunnuntaina – helluntaina, 17.

kesäkuuta 31 jKr. Sinä päivänä Pyhä Henki vuodatettiin lihan päälle, kuten Joel oli ennustanut.

Vanhan testamentin aikoina 50. päivänä (pentekoste) tuotiin seurakunnan asuinpaikoista kaksi ”heilutusleipää” (3. Moos. 23:17, 20) uutislahjaksi, ensihedelmiksi, Herralle. Samoin Uuden testamentin seurakunta koottiin tästä maailmasta pelastuksen ensihedelmiksi, täyttäen heilutusleipien merkityksen.

Me kaikki, jos olemme parannuksen tehneitä, olemme tulleet osaksi tätä Uuden testamentin seurakuntaa. Olemme osa heilutusleipien symboloimaa täyttymystä.

Ja aivan kuten heilutus*lyhde* nostettiin ylös ja heilutettiin, symboloiden Kristuksen matkaa taivaaseen ja paluuta, samoin heilutus*leivät* nostettiin ylös ja heilutettiin, symboloiden sitä, että myös me kohoamme tältä vankalta maapallolta hetkellisesti kohtaamaan Kristuksen ylätuloissa (1. Tess. 4:16–17), ennen kuin palaamme ja seisomme hänen kanssaan Öljymäellä, kun hän aloittaa tuhatvuotisen hallituskautensa (Ap.t. 1:11; Sak. 14:3–4).

Useimpia ei ole nyt kutsuttu

Jumala ei ole hylännyt kansaansa, Israelia, vaan hän sokaisi heidät väliaikaisesti, jotta heidän lankeemuksensa kautta pelastus tulisi pakanoille, jotka Kristuksen kautta on yksilöllisesti oksastettu eli hengellisesti adoptoitu Israelin perheeseen (Room. luku 11).

Tänä määrääkautena Jumala kutsuu kansan nimelensä kuninkaiksi ja papeiksi, hallitsemaan Kristuksen kanssa tuhatvuotisessa valtakunnassa (Ilm. 5:10).

”Tämän jälkeen” – tämän määrätyn aikakauden jälkeen, jona Jumala ottaa pakanakansoista kansan

Kolossalaiskirje 2:16

KOL. 2:16 KIRJOITETTIIN VAROITUKSEKSI KOLOSSAN pakanakristityille – heitä salakavalan hienovaraaisesti Paavalin julistamaa sanomaa väärentäviltä vääriltä opettajilta suojaamaan. Huomaa, mitä Paavali kirjoitti: ”Älköön siis KUKAAN teitä tuomitko *syömisestä tai juomisesta*, älköön myös minkään juhlan tai uudenkuun tai sapatin johdosta” (Kol. 2:16).

Alkuperäinen jakeen 16 kreikan *en broosei* ja *en posei* – tarkoittaa ”syömistä ja juomista”.

Se ei mainitse mitään Jumalan lain tai jumalan pyhäpäivien lakkauttamisesta. Jakeissa ei lakkauteta mitään, asia on päinvastoin. Kolossalaisen nuhtelu näiden päivien vieton takia *todistaa*, että he VIETTIVÄT päiviä. Kuinka heitä voitaisiin nuhdella näiden päivien ”takia”, joita he eivät viettäneet?

Kolossalaiset, entisiä pakanoita, eivät olleet viettäneet kyseisiä päiviä koskaan aikaisemmin! He olivat ennen kääntymystään pakanoita. Nyt vastaanotettuaan evankeliumin he noudattivat Jumalan pyhittämiä pyhäpäiviä. Paavali varoittaa, etteivät he *palaisi takaisin* viettämään tai etteivät he omisi vaikutteita aikaisemmista pakanallisista menoistaan – Jumalan lakeja ja juhlia vihaavien menoista.

”Älköön siis kukaan (henkilö) teitä tuomitko...” (jake 16) näissä asioissa, Paavali sanoi, ”mutta [ennemmin] ruumis... Kristuksen” (Kol. 2:17, loppuosa).

Tämä jake on vaivannut monia. Sen merkitys on kuitenkin selvä. King James-Raamatussa sana ”on”

kirjoitettiin kursiivilla, eli sitä ei löydy alkuperäisestä tekstistä. Kreikankielinen alkuteksti sanoo pelkästään ”mutta Kristuksen ruumis”. Mikä on Kristuksen ruumis? Kuinka Paavali käyttää tätä ilmausta kirjeessään kolossalaisille toisaalla?

Kol 1:18 sanoo, että Kristus on ”ruumiin, se on: SEURAKUNNAN, pää”. Ks. myös Kol. 2:19.

Tosi seurakunta on Kristuksen *ruumis*. Jumalan Henki asui aikoinaan Jeesuksen Kristuksen maallisessa ruumiissa, samoin Pyhä Henki asuu nyt jokaisessa seurakunnan jäsenessä, ja kaikki yhdessä muodostavat yhden ruumiin, tehden samaa työtä kuin Kristus. Seurakunta on siis Kristuksen ruumis tänään! Kristus on ruumiin Pää kuten mies on vaimon pää (Ef. 5:23).

Paavali kirjoittaa kolossalaisille, ettei kenenkään valtuuttamattoman henkilön pidä tuomita kristityn tekoja. Ihminen ei päättä, kuinka meidän tulee elää. Seurakunta – Kristuksen ruumis – on valtuutettu päättämään tällaisista asioista! Seurakunta opettaa, kuinka juhlia vietetään – kuinka juomisissa ja syömisissä, jne. asioissa osoitetaan malttia.

Eli nämä ennen vähän ymmärretyt jakeet tulisi kääntää selvästi seuraavasti: ”Älköön siis kukaan ulkopuolinen henkilö teitä tuomitko...mutta [sen sijaan] Kristuksen ruumis [tuomitkoon].” Anna Kristuksen *ruumiin* päättää näistä asioista. Kreikkalaisten oppineiden mukaan jälkimmäisessä lauseessa ”mutta [ennemmin] Kristuksen ruumiin” vaatii verbin lisättäväksi, mutta eivät ole useasti huomanneet, että puuttuva verbi tulee tuottaa kaikkein johdonmukaisimmasta ja kieliopillisesti liittyvästä lauseesta, jolloin lauseen loppu kuuluu kunnolla ”tuomitkoon Kristuksen ruumis [näissä asioissa]”!

nimellensä – ”minä palajan”, Herra lupaa. Mitä tarkoittaa varten hän palaa? ” Sen jälkeen minä palajan ja pystytän jälleen Daavidin sortuneen majan; minä [Kristus, eikä ihmiset] korjaan sen repeämät ja nostan sen jälleen pystyyn.”

Miksi? ”Että jäljelle jääneet ihmiset etsisivät Herraa ...” (Ap.t. 15:14–17 – lue tämä uudelleen!).

Tämän nykyisen seurakunnan aikakauden aikana muinaisen Juudan ja Israelin jälkeläiset ovat sokaistuja. Tämän jälkeen Kristus palaa, ja sitten loput ihmiset – sokaistu Israel ja pakanat – etsivät Herraa, kun saatana on kahlittu ja Kristus hallitsee kuningasten Kuninkaana ja herrain Herrana!

Kuolemattomiksi tehdyt pelastuksen ensihedelmät sitten hallitsevat ja tekevät suurenmoista uuden sivilisaation rakennustyötä hänen kanssaan kuninkaina ja pappeina.

Tänä aikana Israel sokaistaan siihen asti, *kunnes* pakanoiden luku täyttyy, sitten (Room. 11:26) kaikki Israel on pelastuva synneistään, sillä Pelastaja, Kristus, tulee Siionista! Kaikki Israel tuodaan parannukseen ja pelastetaan synnistä – miten? Koska Kristus kääntää jumalattomuuden pois kuolevaisesta Israelista antamalla synnit anteeksi.

Nyt, tällä määrätyllä aikakaudella, Israel ei ole uskonut, ja Daavidin maja on sortunut (Room. 11:31–32), jotta pakanoille sekä tänä aikana poimitulle pienelle Israelin ”valittujen” joukolle osoitetun armon kautta, jotka toimivat kuninkaina ja pappeina Kristuksen kanssa, armosta hekin voivat saada, sitten, armon!

Jumalan suuren lunastussuunnitelman kauneus, kun ymmärrämme sen, paljastuu näiden vuotuisten pyhäpäivien kautta!

Nyt on vasta ensisadon aika

Jaak. 1:18 ja Room. 8:23 kutsutaan, esimerkiksi, tämän määrätyn aikakauden pyhiä Jumalan pelastuksen esikoisiksi. Tämä aikakausi alkoi helluntaina, kun Jumala poimi ihmisiä todistamaan hänestä. Vuosittain toistuva helluntai kuvaa tätä suurta tapahtumaa – tätä suurta määrättyä ”salaisuuden” jakamisen aikakautta – Jumalan lunastussuunnitelmassa!

Huomaa myös, että nämä juhlat, happamattoman leivän juhla sekä helluntai, ovat vuoden alussa. Niiden kuvaamat suuret tapahtumat asettuvat myös lunastussuunnitelman alkuun!

LOPPUVUODEN pyhäpäivät symboloivat kaikki Jumalan pelastussuunnitelman suuria, tulevaisuudessa olevia, aikakauden lopun suuria lopputapahtumia! Ne kaikki ajoittuvat seitsemännelle kuukaudelle – ja niiden täytyminen aloittaa luomisen jälkeisen seitsemännen tuhatvuotiskauden!

Maailman kirkot opettavat nykyään, että kirkon tehtävänä on pelastaa maailma. Ne opettavat, että kaikki ihmiset pelastuvat ainoastaan nykyisellä aikakaudella. Ne opettavat, että ”koeaika PÄÄTTYÄ”, kun Kristus palaa tai juuri sitä ennen.

Jos tämä pitää paikkansa, Jumalan suunnitelma epäonnistuu pahasti. Ani harva pelastuu tällä aikakaudella. Kolmasosa maailman ihmisistä ei ole koskaan kuullut nimeä, jonka kautta me voimme pelastua!

Joutuuko suurin osa maapallon ihmisistä ikuisesti kadotukseen – ovatko he kadotettuja vailla minkäänlaista toivoa – koska eivät ole koskaan kuulleet pelastuksesta? Yleinen opetus kuuluu, että Jumala on hylännyt kansansa Israelin ikuisesti kadotukseen tuomittuna. Jos he olisivat pitäneet kiinni vuotuisista

pyhäpäivistä, joita käskettiin noudattamaan ikuisesti – joita kaikkia Uuden testamentin seurakunta vietti uskollisesti Apostolien tekojen ja seurakunnan historian mukaan – he olisivat ymmärtäneet Jumalan suurenmoisen suunnitelman.

Meidän tehtävämme ei ole käännättää tällä aikakaudella kaikkia maailman ihmisiä, vaan julistaa evankeliumia. Mitä evankeliumia? Hyvää uutista valtakunnasta – hyvää uutista siitä, että Kristus palauttaa tuhannen vuoden aikana kaikki kohdalleen, kun hän palaa hallitsemaan voimalla ja suurella kunnialla!

Koetetaan ymmärtää tämä asia. Israel on osaksi sokaistu tänä ajanjaksona – mutta vain siihen asti, kunnes pakanoiden aikakausi täyttyy. Tänä aikana pakanoista – kiinalaisista, intialaisista ja venäläisistä – vain pieni osa on kuullut Kristuksen nimen.

Tulevan valtakunnan hyvä uutinen on julistettava todistuksena. Monet ovat olleet kutsuttuja tänä aikana, mutta vain harvat ovat tosiasiallisesti valittuja, ja vielä harvemmat ovat pysyneet uskollisina loppuun asti.

Ihmiset – jotka poimitaan erilleen hänen nimessään – tehdään kuolemattomiksi ja he hallitsevat tuhat vuotta maanpäällisessä valtakunnassa. Sitten Israelin sokeus poistetaan. Heidät sokeutettiin pakanoiden aikakauden loppuun saakka. Taivaat omistivat Jeesuksen, kunnes kaikki asetetaan kohdalleen.

Helluntaina 17. kesäkuuta 31 jKr. jälkeen korjatut ovat vasta Jumalan lunastussuunnitelman ensisatoa. Eli tänä määrääjanjaksona poimitaan vain pelastettujen ”ensihedelmät”. Heitä koetellaan, kunnes he päteväytyvät kuninkaiksi ja papeiksi valtakuntaan, koko maailman pelastussuunnitelmaan.

Kun Kristus palaa

Sitten Herra vielä toisen kerran ojentaa kätensä hankkiakseen itselleen kansansa jäännöksen – Israelin (Jes. 11:11).

Sitten ”... HERRA tulee tulessa, ja ... Herra käy tuomiolle kaiken lihan kanssa tulella ja miekallaan... Ja minä teen tunnusteen heidän keskellensä ja lähetän [vitsauksia] pakooppäässeitä heidän joukostansa pakanain tykö...*jotka eivät ole kuulleet minusta kerrottavan eivätkä nähneet minun kunniaani, ja he ilmoittavat minun kunniani pakanain keskuudessa*” (Jes. 66:15–16,19).

Sitten ”elävät vedet virtaavat Jerusalemista”, ja pakanakansat, jotka eivät ole aiemmin kuulleet, ”käyvät vuosi vuodelta sinne ylös kumartaen rukoilemaan kuningasta, Herraa Sebaotia, ja *viettämään lehtimajan juhlaa*”! (Sak. 14:8,16).

Sitten ”monet kansat lähtevät liikkeelle sanoen: ”Tulkaa, nouskaamme Herran vuorelle [valtioon]... että hän opettaisi meille teitänsä ja me vaeltaisimme hänen polkujansa; sillä Siionista lähtee laki, Jerusalemista Herran sana. Ja hän tuomitsee monien kansojen kesken, säätää oikeutta väkeville pakanakansoille, kaukaisiin maihin saakka. Niin he takovat miekkansa vantaiksi ja keihäänsä vesureiksi... eivätkä he enää opettele sotimaan... *Sinä päivänä*, sanoo Herra... Herra on oleva heidän kuninkaansa Siionin vuorella siitä alkaen ja iankaikkisesti” (Miika 4:2–3, 6–7). Tämä ei päde nykyiseen Jumalan seurakuntaan – vaan kuvaa Kristuksen paluun jälkeistä valtakunnan loistavaa aikaa. Suurenmoinen lunastussuunnitelma!

Adam lankesi syntiin. Kaikki ovat syntiä tehneet. Olemme kirjanneet Aadamista tähän päivään asti

ihmisen historian ilman Jumalaa – kärsimystä ja epäonnistumista.

Ja niinpä Jumala, suuressa viisaudessaan, on antanut ihmisten todistaa syntisyytensä – ja avuttomuutensa yksin!

Lopulta meidän on opittava, että vain kun Jumala lähtee itse pelastamaan ihmiset – lähettää Jeesuksen hallitsemaan rautaisella valtikalla – maailma voidaan vasta pelastaa! Niinpä nyt pelastuvat ovat pelastuksen ensisatoa, jotka omaavat suuren kunnian saada toimia Kristuksen avustajina valtakunnan valtavassa lunastustyössä!

Tätä aitoa Jumalan lunastussuunnitelmaa kuvataan 1 Mooseksen kirjasta Johanneksen ilmestykseen! Se on täysin yleisen uskonkäsityksen vastainen! Jumalan vuotuiset pyhäpäivät kuvaavat kuitenkin juuri tätä suunnitelmaa. Jos seurakunnat olisivat jatkaneet näiden pyhäpäivien viettämistä, ne eivät olisi kadottaneet tätä Jumalan suunnitelmaa eivätkä olisi joutuneet väärrien uskonnollisten johtajien harhauttamiksi!

Uuden testamentin Jumalan seurakunta vietti helluntaita

Totesimme, että aito Jumalan seurakunta jatkoi happamattoman leivän päivien ja pääsiäisen viettämistä, ja se jatkoi myös helluntain viettämistä. Lue 1. Kor. 16:8 ja Ap.t. 20:16.

Jos he eivät olisi kokoontuneet viettämään ensimmäistä helluntaipyhää, koska kaikki pyhäpäivät ”oli lakkautettu”, emme lukisi Apostolin tekojen toisen luvun ylevää kertomusta.

”Pyhä *kokous*” tarkoittaa seurakunnan pyhää kokousta, joka on kutsuttu koolle absoluuttisen

auktoriteetin alaisuudessa. Voit katsoa sanakirjasta, että kyseessä on kokous, johon kaikkien on käsketty osallistua auktoriteetilla. Sapatti on viikoittainen pyhä kokous. Meidät on siis käsketty kokoontumaan yhteen. Jokainen näistä vuotuisista päivistä on pyhä kokous. Alkuseurakunta totteli käskyä. Tottelemmeko me?

KOLME

Pasuunansoiton päivä ja sovituspäivä

”JA HERRA PUHUI ... SANO: SEITSEMÄNNESSÄ kuussa, kuukauden ensimmäisenä päivänä, pitäkää sapatinlepo, *muistojuhla* [ei varjo] pasunaa soittaen, PYHÄ KOKOUS. Älkää silloin yhtäkään arkiaskarettä toimittako...” (3. Moos. 23:23–25).

Tässä kuvataan meille Jumalan lunastussuunnitelman seuraava siunattu tapahtuma, kun Kristus PALAA pilvissä, käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasuunan kuuluessa (1. Tess. 4:14–17). Se tapahtuu ”viimeisen pasunan soidessa; sillä pasuna soi, ja kuolleet nousevat katoamattomina, ja me [kaikki] muutumme” (1. Kor. 15:52).

Ellei Kristus palaa herättämään kuolleita, emme voi saavuttaa koskaan iankaikkista elämää –vailla ylösnousemusta, ”silloinhan Kristuksessa nukkuneetkin olisivat kadotetut” (jae 18).

Kristus puuttuu suoraan maailman tapahtumiin seitsemän, eli viimeisen, pasuunan soidessa (Ilm. 11:15–19). Pasuuna symboloi sotaa. Hän palaa maailmanlaajuisen sodan aikana – kun kansat ovat vihaisia! Heti kun ensiuhelmien kerääminen (kuvattu helluntaina) on saatu tämän aikakauden lopussa päätökseen, Kristus alkaa jälleen pystyttää Daavidin majaa (Ap.t. 15:16) – Herra vielä toisen kerran ojentaa kätensä hankkiakseen itselleen kansansa jäännöksen (Jes. 11:11) – etsiäkseen ja löytääkseen kadonneet lampaansa, joita seurakuntien pastorit eivät ole tänä aikana etsineet ja pelastaneet (Hes. 34:1–14).

Tarkkaa, milloin tämä tapahtuu! ”Sinä päivänä puhalletaan suureen pasunaan, ja... hävinneet ja ... karkoitettut [Israel] tulevat ja kumartavat Herraa Pyhällä vuorella Jerusalemissa” (Jes. 27:13).

Milloin Israel kerätään kokoon uudelleen? Pasuunan soidessa – Kristuksen toisessa tulemisessa. Koska kirkot ovat unohtaneet pasuunansoiton päivän, ja useat uskovat, että juutalaisten osan paluu Pyhään maahan ja Israel-nimisen valtion perustaminen on jo nyt tämän profetian täyttyminen!

Kristuksen suora puuttuminen maailmanpolitiikkaan on lunastussuunnitelman seuraava tapahtuma.

Ja ehkä kunniakas toinen tuleminen tapahtuu, minä vuonna se sitten tapahtuukaan, juuri tänä pasuunansoiton päivänä – kuka tietää? Emme voi sanoa varmuudella, mutta eikö tämä mahdollisuus olekin näköpiirissä? Ristiinnaulitseminen tapahtui pääsiäispäivänä – varsinaisena pääsiäispäivänä! Pyhä Henki tuli

ja aloitti pelastuksen ensihedelmien valitsemisen varsinaisena helluntaina. Jos kyseiset 120 opetuslasta eivät olisi viettäneet tätä vuotuista sapattia – jos he eivät olisi kokoontuneet paikalle pyhään kokoukseen – olisivatko he vastaanottaneet itseensä siunatun Pyhän Hengen lahjan? Jeesus varoitti meitä toistuvasti valvomaan toista tulemistaan! Olisiko mahdollista, että jos emme vietä pasuunan soiton päivää, kuten ensimmäisen vuosisadan Jumalan seurakunta vietti helluntaita, emme ole valmiita kohtaamaan häntä? Emme tietenkään voi sanoa – mutta esitämme kysymyksen: eikö se ole mahdollista? Antaudutaan nöyrästi ja vapaaehtoisesti kulkemaan kuuliaisesti kaikessa valossa.

Pasuunansoiton päivä on ilon päivä – ja koska se on viikoittainen sapatti, pyhä Herralle (Neh. 8:2, 9–12).

Sovituspäivä eli paasto

Seuraavaksi luetaan 3. Moos. 23:26–27, 31–32: ”Ja Herra puhui... sanoen: Tämän seitsemännen kuun kymmenentenä päivänä on sovituspäivä; pitääkää silloin pyhä kokous, kurittakaa itseänne paastolla... Älkää silloin yhtäkään askareta toimittako. Se olkoon teille *ikuinen* säädös sukupolvesta sukupolveen, missä asuttekin. Se on oleva teille levon (*sapatti*, Biblia 1776) päivä, kurittakaa itseänne paastolla. Kuukauden yhdeksäntenä päivänä illalla, *illasta iltaan*, pitääkää *tämä sapatti*” Ihmeellinen salaisuus! Yhteen sovitus Jumalan kanssa! Ihminen tulee vihdoinkin yhteen Luojansa kanssa!

Myös 3. Moos. 16: 29, 31, joka selittää sovituspäivän symboliikkaa, löydämme että se säädettiin pyhäksi sapatiksi, ikuiseksi säädökseksi: ”Tämä olkoon teille ikuinen säädös: seitsemännessä kuussa, kuukauden kymmenentenä päivänä, kurittakaa itseänne paastolla

älkääkä yhtäkään askareta toimittako, älköön maassa syntynyt älköönkä muukalainen, joka asuu teidän keskellänne... Se olkoon teille *levon* (*sapatti*, Biblia 1776) päivä, kurittakaa silloin itseänne paastolla; se olkoon ikuinen säädös.”

Huomaa myös 3. Moos. 23:32 ilmaus ”illasta iltaan, pitäkää tämä sapatti”. Jokainen sapattia viettävä osoittaa jakeesta, että sapatti alkaa auringonlaskun aikaan. Jos uskomme näin, miksi emme sitten viettäisi jakeen sapattia – ikuiseksi säädettyä sovituspäivän suurta sapattia? Olemmeko johdonmukaisia osoittaessamme jakeesta sapatin alkamisajan, mutta kieltäytyessämme viettämästä jakeen varsinaista sapattia?

Merkityksellinen sovituspäivä

Sovituspäivä kuvaa Kristuksen toisen tulemisen jälkeistä ihmeellistä suurta tapahtumaa, josta maailma on täysin tietämätön, koska se ei ole ymmärtänyt näiden Herralle pyhien vuotuisten sapattien todellista merkitystä. Päiviä ei ole vietetty jatkuvana muistutuksena Jumalan lunastussuunnitelmasta!

3. Moos. luku 16 kuvaa symbolisesti, ennen ristiinnaulitsemista, sovituspäivän tapahtumia.

Jae 5 – ”Ja hän [Aaron, ylipappi] ottakoon israelilaisten seurakunnalta kaksi kaurista (vuohipukkia, 1992) syntiuhriksi...”

Jae 6 – Ylipappi uhrasi syntiuhrin ITSENSÄ ja perheensä puolesta.

Jakeet 7 ja 8 – ”Sitten hän ottakoon ne kaksi kaurista (vuohipukkia) ja asettakoon ne Herran eteen ilmestysmajan ovelle. Ja Aaron heittäköön arpaa niistä kahdesta kauriista (vuohipukista): toisen arvan Herralle ja toisen *Asaselille*.”

Koska tätä asiaa ei ole ymmärretty – koska siitä on monia erilaisia näkemyksiä, mielipiteitä, ajatuksia ja selityksiä – pysähdymme tässä hetkeksi tarkastelemaan asiaa tarkemmin. Tutkikaan asiaa avoimin mielin, ilman ennakkoluuloja, kaikkea tarkasti punniten, omista aikaisemmista vakaumuksistamme riippumatta. Etsitään totuutta!

Koko selityksen avain on *Asaselin* merkityksen oikea ymmärrys. Sana ei esiinny muualla Vanhan testamentin tekstissä. *Comprehensive Commentary* sanoo: ”Spencer, kuten vanhimmat heprealaiset ja kristityt, käsittää, että Asasel on paholainen, ja samoin Rosen... [Englanninkielinen käännös] *scapegoat* koskee vuohea, joka lähti pois.” *One Volume Commentary* sanoo: ”AV:ssa sana ’scapegoat’ ei ole käännös.” Se on pelkästään kielenkääntäjien tulkinta sanan oletetusta merkityksestä.

Englanninkielinen sana *scapegoat* tarkoittaa ”toisten puolista sijaiskärsijää”. Se ei käännös heprean kielen sanasta *Azazel*. Sana *scapegoat* ja tämän englanninkielisen sanan merkitys eivät ole käännös hepreankielisestä sanasta *Azazel*, eikä se siten ole alun perin innoitettu sana. *One Volume Commentary* jatkaa: ”Azazel-nimen ymmärretään kuukuvan pahalle demonille.”

Kristusta ja saatanaa kuvaamassa

Nämä kaksi vuohta olivat tietenkin symbolisia. Huomaa, että oli tarpeen päättää arpomalla, kumpi oli kelvollinen edustamaan Kristusta ja kumpi Asaselia. Joidenkin mielestä KUMPIKIN oli kelvollinen, mutta ei Raamatun mukaan. Ei oleteta mitään. ”Arvanheitto” on juhlallinen vetoamus Jumalalle epäselvän asian

ratkaisemiseksi. Se on pyhä uskonnollinen seremonia. Jumala toimi sen kautta yliluonnollisesti. Siksi lottopelit ja uhkapelit ovat paholaisesta – itse asiassa Jumalan pyhän toimituksen rienaamista.

Huomaa, että ihmiset eivät kyenneet päättämään, kumpi vuohipukki oli kelvollinen edustamaan Kristusta. Tämä edellytti vetoomusta Jumalan päätöksestä! ”Toisen arvan Herralle ja toisen *Asaselille*.” Yksi arpa oli Herralle – tämä vuohipukki symboloi Kristusta – mutta toinen arpa ei ollut Herralle, se ei symboloinut Kristusta, vaan Azazelia – saatanaa! Lausuma viittaa luonnollisesti siihen, että Asasel on henkilön nimi, ja tässä vastakohtana Herralle! Huomaa kontrasti – toinen Herralle, toinen *Asaselille*.

Arvan avulla – Jumalan Kristusta edustamaan valittu vuohi teurastettiin – kuten Kristus. Jumalan valitsemaa *Asaselia* symboloivaa vuohipukkia ei teurastettu, vaan se ajettiin elävänä asumattomaan erämaahan. Se ei edustanut ylösnoussut Kristusta, koska se ei kuollut. Asumaton erämaa, johon vuohipukkia ajettiin, ei voi, kuten kohta osoitamme, edustaa Kristuksen nousemaa taivasta, sillä taivas ei ole asumaton eikä se ole erämaa.

Kun Jumala oli määrännyt, kumpi vuohi edustaisi Kristusta ja kumpi *Asaselia*, ylipappi (jae 11) teurasti syntiuhrimullikkansa puolestaan, vei sitten palavat hiilet ja tuoksuvan suitsukkeen kaikkeinpyhimpään, jossa hän pirskotti mullikan verta Jumalan valtaistuinta symboloivan laintaulut peittävän armoistuimen etupuolelle. Ylipapin oli puhdistauduttava näin kyetäkseen edustamaan Kristusta ylipappina. Kristuksen, meidän ylipappimme, ei vaatinut puhdistautumista häntä edustavan sijaispapin lailla.

Nyt leeviläisen ylipappi oli valmis toimimaan

jumalanpalvelusvirassaan.

Seuraavaksi teurastettiin Jumalan arvalla valitsema, Kristuksen ihmisten puolesta syntiuhrina edustava vuohipukki. Tämä vuohi kantoi ihmisten synnit, kuten Kristus kantoi ristinkuolemallaan ihmiskunnan synnit. Kristus nousi kuitenkin kuolleista Jumalan valtaistumelle taivaaseen.

Kuka tai mikä leeviläisessä seremoniassa symboloi tästä lähtien ylösnoussutta, taivaaseen noussutta Kristusta? Jotkut sanovat, että Asaselia edustanut vuohipukki edusti häntä. Katsotaan tarkemmin.

Miksi kutsutaan ylösnoussutta, nyt Jumalan valtaistuimen oikealla puolella taivaassa istuvaa Kristusta (1. Piet. 3:22)? Ylimmäiseksi papiksemme! Mikä kuvasi Jumalan valtaistuinta maan päällä? Asumaton erämaa? Ei! Elävä vuohipukki vietiin sinne!

Jumalan valtaistuinta maan päällä kuvaa Jumalan armoistuin kaikkeinpyhimmässä. Kristus nousi kuoltuaan taivaalliselle armoistuimelle rukoilemaan puolestamme ylipappinamme. ”Esiripun sisäpuolelle asti, jonne Jeesus edelläjuoksijana meidän puolestamme on mennyt, tultuaan ylimmäiseksi papiksi Melkisedekin järjestyksen mukaan, iankaikkisesti” (Hepr. 6:19–20).

Kuka tai mikä symboloi leeviläisessä sovituspäivän juhloimituksessa ylösnoussutta Kristusta, ylintä pappiamme, joka astui esiripun sisäpuolelle Jumalan valtaistuimelle taivaaseen? Jo teurastettu vuohi edusti kuollutta Kristusta. Kuollut Kristus ei voi olla ylimmäinen pappimme, koska leeviläistä pappeutta ylipappeineen ei lakkautettu ennen Kristuksen kuolleista nousemista ja taivaaseen astumista Melkisedekin järjestyksen mukaiseksi ylipapiksi. Ylösnoussut Kristus

oli ylipappi. KUKA edusti häntä ikuiseksi pyhäpäiväksi tarkoitettussa, väliaikaisesti toimitetussa, vuotuisessa leeviläisessä juhlatoitimuksessa? Lapsikin näkee, että leeviläinen ylipappi edusti ylösnoussutta Kristusta, ei Asaselia symboloiva vuohi!

Ylipappi – Kristuksen esikuva

Kuka astui heti teurastetun vuohipukin kuoltua esiripun sisälle ja vei vuohipukin veren Jumalan valtaistuinta symboloivan valtaistuimen eteen?

3. Moos. 16:15–16 – ”Sitten hän [ylimmäinen pappi] teurastakoon kansan syntiuhrikauriin (vuohipukin) ja [nyt ylösnousseen Kristuksen työtä edustava ylimmäinen pappi] vieköön sen verta esiripun sisäpuolelle... pirskoittakoon sitä armoistuimelle ja armoistuimen eteen. Ja näin hän toimittakoon pyhäkölle sovituksen...”

Ja niin ylipappi toimitti veren esiripun sisälle armoistuimelle, kuvaten, kuinka ylösnoussut Kristus toimittaa vuodattamansa veren esiripun sisälle kerran ja ikuisesti uhriksi Jumalan valtaistuinsaliin taivaassa, jossa hän rukoilee puolestamme ylimmäisenä pappinamme. Lapsikin voi ymmärtää tämän kuvauksen merkityksen.

Teurastettu vuohipukki edusti ristiinnaulittua Jeesusta. Ylipappi, joka vie teurastetun vuohipukin veren esiripun sisään kaikkeinpyhimpään Jumalan valtaistuinta kuvaavalle armoistuimelle, esittää ylösnoussutta Kristusta ja hänen työtään, kun hän astuu Korkeimman oikealle puolelle ylimmäksi papiksi, jossa hän toimii puolestamme. Voimmeko rehellisesti väittää, että Asaselia symboloiva vuohi kuvaa ylösnousseen Kristuksen työtä? Viekö elävä vuohi Kristuksen veren armoistuimelle esiripun sisään armoistuimelle?

Kaikkeinpyhimpään, esiripun sisään, astunut

ylimmäinen pappi kuvaa Kristuksen taivaaseen palaamista. Papin työ kaikkeinpyhimmässä symboloi Kristuksen 1900-vuotista työkautta, jona hän rukoilee puolestamme ja esittää vuodatetun verensä taivaan armoistuimen edessä. Kun ylimmäinen pappi palasi ulos kaikkeinpyhimmästä, symboloiden Kristuksen paluuta maan päälle, mitä hän teki?

”Ja kun hän on loppuun toimittanut pyhäkön ja ilmestysmajan ja alttarin sovittamisen, *tuokoon hän sen elävän kauriin (vuohipukin)*. Ja Aaron laskekoon molemmat kätensä elävän kauriin (vuohipukin) päälle ja tunnustakoon siinä kaikki israelilaisten pahat teot ja kaikki heidän rikkomuksensa, olipa heillä mitä syntejä tahansa, *ja pankoon ne kauriin (vuohipukin) päälle ja lähettäköön sen*, sitä varten varatun miehen viemänä, erämaahan. Näin kauris (vuohipukki) kantakoon [Fenton: *päällensä*] kaikki heidän pahat tekonsa *autioon seutuun*; ja kauris (vuohipukki) päästettäköön erämaahan. Ja Aaron menköön... Ja hän pesköön pyhässä paikassa ruumiinsa vedessä... Ja se, joka päästi kauriin (vuohipukin) Asaselille, pesköön vaatteensa ja pesköön ruumiinsa vedessä, ja sitten hän tulkoon leiriin” (jakeet 20–26).

Asasel-vuohi ei kannaa syntejämme

Tehdään tämä selväksi!

Onko Jumala oikeudenmukainen? Eikö Jumala ole oikeamielinen, laupea ja armelias? Kuka on todellinen syypää synteihimme? Paholainen on syntiemme alkuun saattaja samalla tavalla kuin Kristus on pelastuksemme alkuun saattaja. Jeesus otti viattomana sijaiskärsijänä syyllisyytemme – syntitaakkamme – päälleen. Hän oli syytön uhri. Hän rakasti meitä ja

oli valmis kuolemaan puolestamme. Hän kantoi syyllisyytemme—syntimme täysin yksin – ja Jumala antaa ne anteeksi, kun kadumme ja hyväksymme hänen uhrinsa. Mutta jos pysähdymme tähän, onko tämä täyttä oikeudenmukaisuutta?

Todellinen syypää – näiden syntien todellinen aiheuttaja – on saatana, paholainen. Onko oikeudenmukaista, että Kristus kantaa hänelle kuulumattoman syyllisyyden, mutta että paholainen pääsee kuin koira veräjältä? Emmekö olettaisi, että Jumalan suuressa suunnitelmassa alkuperäinen moite ja syyllisyys asetetaan sille kuuluvan päälle?

Huomaa huolellisesti seuraava ero. Kristus kantoi syyllisyytemme. Me olemme syyllisiä siitä huolimatta, että paholainen on alkusyyllinen. Oikeudenmukaisuus vaatii, että Jumala asettaa paholaisen syyllisyyden takaisin paholaisen päälle – ei meidän syyllisyyttämme, vaan hänen oman syyllisyytensä – koska hän johti meidät syntiin. Myös mekin olimme syyllisiä – ja Kristus kantoi meidän syyllisyytemme – mutta kaikki syntimme kuuluvat takaisin paholaiselle hänen oman syyllisyytensä vuoksi!

Huomaa nyt toinen seikka. Asasel-vuohpukki kantaa pois anteeksiannetut synnit. Kristuksen sijaiskärsimys maksoi jo ne kokonaan, mitä viattoman vuohipukin teurastaminen symboloi, ennen näiden syntien asettamista elävän vuohipukin päälle. Teurastettu vuohipukki maksoi kuolemallaan nämä synnit.

Paholainen on kaikkien syntien perisyyllinen. Voidaanko meidät siis lopulta sovitta Jumalan yhteyteen niin kauan kuin tämän synnin yllyttäjä on kanssamme? Emmekö näe, että hänet on ensin karkotettava? Eikö olekin oikeudenmukaista, että hän saa kantaa

osuutensa synteihimme? Onko oikeudenmukaista, jos Kristus kantaa paholaisen syyllisyyden ja meidän syyllisyytemme synteihimme? Kristus on kantanut meidän syntimme, mutta onko hänen jatkettava niiden kantamista? Eikö synnit pidä pyyhkiä pois sekä meidän että myös Jumalan läsnäolosta?

Ensimmäisen vuohipukin teurastaminen ja sen veren pirskottaminen aloitti näkyvästi, viattoman uhrin kautta, sovituksen Jumalan yhteyteen. Lopulta, toisen vuohipukin pois lähettäminen selässään ensimmäisen vuohipukin sovittama syntikuorma, osoittaa sekin elävästi tehdyn uhritoimituksen vaikutuksen, eli sovitettujen syntien täydellisen poistamisen Jumalan edestä!

Saatana on syyttäjä

Saatana on veljemme syyttäjä. Hänen valtansa ihmisiin perustuu syntiin. Kun kaikki saatanan aikaansaamat synnit palautetaan hänen kannettavakseen sen jälkeen, kun Kristus on poistanut ne meistä, saatana menettää oikeutensa meihin. Hän ei voi enää syyttää meitä!

Niinpä lopulta, kuten ensimmäisen vuohipukin (Kristuksen) veren hyväksyminen symboloi täydellistä sovitusta ja Israelin syntien anteeksiantoa, niin Asaelin pois lähettäminen sovitettut synnit selässään symboloi kaikkien syntien täydellistä poistamista – vapautusta sovituksen kautta vihollisen vallasta.

Ensimmäisen viattoman uhrin uhraaminen oli keino sovintoon Jumalan kanssa, mutta ei vielä täydellinen oikeudenmukaisuus.

Toisen, elävän, vuohipukin karkottaminen toteuttaa lopullisen sovituksen asettamalla synnit niille kuuluvan tekijän päälle, kun synnit ja niiden alkuunpanija pois-

tetaan lopullisesti Jumalan ja hänen omiensa luota – ja ihmiset vapautuvat kokonaan saatanan vallasta.

Webster-sanakirja sanoo, että englannin kielen ”at-one-ment”, suomeksi sovitus, tarkoittaa yhdeksi asettamista Yhdeksi yhdistämistä – tuomalla yhteen. Emme ole täysin yhdeksi yhdistyneitä ja yhdistyneitä Jumalan kanssa, ennen kuin tätä tekoa.

Huomaa, että kun Aaron oli asettanut molemmat kätensä elävän Asasel-vuohipukin päälle, hänen piti peseytyä ja puhdistautua ennen ihmisten pariin astumista. Vuohta varten varatun miehen täytyi myös Asaselin pois vietyään pestä vaatteensa ja itsensä ennen ihmisten pariin astumista. Symboliikka viittaa selvästi siihen, että he olivat kontaktissa paholaiseen!

Huomaa, että anteeksiannettujen syntien elävän vuohipukin päälle asettaminen tapahtuu vasta ylipapin palattua esiripun takaa kaikkeinpyhimmästä, eli vasta Kristuksen toisen tulemisen jälkeen, kun hän palaa maan päälle!

Jos elävä vuohipukki edustaisi ylösnoussutta Kristusta, silloin Kristuksen ristillä kantamat synnit asetettiin toisen, ylipapin edustaman henkilön, kautta takaisin Kristuksen päälle hänen ylösnousemuksensa jälkeen. Onko tämä loogista? Onko teoria, että Asasel-vuohi edustaisi Kristusta johdonmukainen? Ei ole. Yksinkertainen, selvä merkitys sen sijaan sopii joka otteeseen ja on johdonmukainen. Ensimmäinen vuohi edusti viatonta Jeesusta, joka kuoli syntiemme tähden – ylipappi edusti ylösnoussutta Kristusta, joka astui esiripun taakse armoistuimelle eli Jumalan valtaistuimelle taivaaseen yli 1900 vuodeksi – ja ylipappi, joka palasi asettamaan sitten synnit elävän vuohipukin kannettavaksi, edusti Kristuksen paluuta, kun hän asettaa synnit lopulta

niiden alkuunpanijan paholaisen päälle, joka lähettää hänet asumattomaan erämaahan – ”syvyyden kaivoon”, pohjattomaan kuiluun Ilm. 20:3 mukaisesti.

Ilmestyskirjan luku 19 sisältää profetian Kristuksen toisesta tulemisesta. Mitä tapahtuu luvun 20 alussa?

Täsmälleen, kuten 3 Mooseksen kirjan 16 luvussa sanotaan. Paholainen lähetetään pois – tässä ”syvyyden kaivo” symboloi asumattomaa autiota erämaata (Ilm. 18:2) – hänet lähettää sinne VALITUN miehen – taivaan ENKELIN saattamana. Paholaista ei tapeta. Hän ei kuole. Hän on yhä elossa tuhat vuotta myöhemmin – tuhatvuotisen valtakunnan jälkeen (Ilm. 20:7).

Eräs asia on vielä selvittämättä. Molemmat vuohipukit ”asetettiin Herran eteen”. Voiko saatanan asettaa Herran eteen? Job 1:6 ja 2:1 mukaan hän tuli ja asettui Herran eteen. Huomaa, että Asasel ajettiin pois kaikinpyhimmästä, joka symboloi Jumalan läsnäoloa.

Ja niin vuotuinen sovituspäivä säädettiin ikuisiksi muistuttamaan jatkuvasti Jumalan lapsia ja hänen seurakuntansa lunastussuunnitelmasta, joka toteutuu Kristuksen palatessa.

Tämä vuotuinen pyhäpäivä löytyy myös Uudesta testamentista. Ap.t. 27:9 kuvaa Paavalin vaarallista merimatkaa Roomaan, ”ja purjehtiminen jo oli vaarallista, sillä paastonaikakin oli jo ohi..” Kuningas Jaakko-raamatunkäännöksen ja 1992 raamattukäännöksen sivuhuomautuksen mukaan se viittaa seitsemännnen kuun kymmenennen päivän sovituspäivään. Paastopäivä ei olisi voinut olla ohi kyseisenä vuonna, ellei se olisi ollut voimassa ja sitä vietetty. Muuten Pyhä Henki ei olisi voinut innoittaa sanoja Raamattuun! Tämä viittaa vahvasti siihen, että juhlapäivä oli edelleen olemassa ja Pyhän Hengen tunnustama.

NELJÄ

Lehtimajanjuhla ja viimeinen suuri päivä

NYT KÄSITTELEMME KUUDET JUHЛАА – LEHTIMAJANJUHLAA – väliaikaisten asumusten pystyttämisen juhlaa. Huomioi juhlaa koskevat ohjeet: ”Lehtimajanjuhlaa vietä seitsemän päivää, korjatessasi satoa puimatantereeltasi ja kuurnastasi. Ja iloitse tänä juhlanasi, sinä ja sinun poikasi ja tyttäresi... Seitsemän päivää juhli Herran, sinun Jumalasi, kunniaksi siinä paikassa, jonka Herra valitsee; sillä Herra, sinun Jumalasi, on siunaava sinua kaikessa, minkä satona saat, ja kaikissa kättesi töissä; sentähden ole iloinen... Mutta tyhjin käsin älköön tultako Herran kasvojen

eteen; kukin tuokoon lahjana sen, minkä voi, sen siunauksen mukaan, minkä Herra, sinun Jumalasi, on sinulle antanut” (5. Moos. 16:13–17).

Tämä on lehtimajanjuhla, jota käsketään viettää seitsemän päivää, Jumalan pyhän kalenterin seitsemännen kuukauden 15. päivästä alkaen. Huomaa 3. Moos. 23:33–35: ”Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: Puhu israelilaisille ja sano: Tämän seitsemännen kuun viidentenätoista päivänä on lehtimajanjuhla Herran kunniaksi; se kestää seitsemän päivää. Ensimmäisenä päivänä pidettäköön pyhä kokous; älkää silloin yhtäkään arkiaskareta toimittako.”

Ensimmäisenä juhlapäivänä on pyhä kokous – määrätty kokoontuminen, jona työtä ei tullut tehdä. ”Ja *pitäkää iloa* seitsemän päivää Herran, Jumalanne edessä... Se olkoon teille ikuinen säädös sukupolvesta sukupolveen; viettäkää se seitsemännessä kuussa” (jakeet 40–41).

Huomaa, että juhla säädettiin ikuiseksi.

Tässä kuvataan Jumalan suuren suunnitelman viimeisiä huipentavia tapahtumia: Kun Kristus on kuollut meidän syntiemme tähden lunastaakseen ihmiskunnan – kun hän on lähettänyt meille Pyhän Hengen ja valinnut nimessään ihmiset, joista tulee kuninkaita ja pappeja tuhannen vuoden ajanjaksolle – kun kunniakas toinen tuleminen on tapahtunut – kun hän on lopulta palauttanut lunastetut asettamalla kaikki synnit niiden todellisen tekijän, saatanan, päälle, ja erottanut sekä hänet että synnit Jumalan ja hänen omiensa luota, jolloin sovitus on vihdoinkin täydellinen ja meidät on lopulta yhdistetty yhdeksi – vasta sitten lopulliset tapahtumat voivat alkaa: ”Karitsan häät”, varsinaisen uuden liiton solmiminen, Jumalan

valtakunnan maan päälle tuleminen ja tuhatvuotinen suuren sielujen sadon korjaaminen.

Tämä juhla-aika kuvaa tuhatvuotista valtakuntaa!

Kuva tuhatvuotisesta valtakunnasta

Jumala valitsi muinaisen Israelin vuotuiset kylvö-ajat kuvaksi sielujen hengellisestä sadonkorjuusta. Pyhässä maassa on kaksi vuotuista sadonkorjuuta. Ensimmäinen on kevään viljasato. Toinen on pääsadonkorjuu.

Huomaa, että lehtimajanjuhla pidetään ”vuoden vaihteessa” (2. Moos. 34:22). Tässä jakeessa lehtimajanjuhlaa nimitetään nimenomaan ”korjuujuhlaksi”. Sadonkorjuuvuosi päättyi syksyn alussa. Aivan kuten helluntai kuvaa varhaista sadonkorjuuta – tätä seurakunnan aikakautta – niin sadonkorjuujuhla tai lehtimajanjuhla kuvaa syksyn sadonkorjuuta – suurta sielujen sadonkorjuuta tuhatvuotisessa valtakunnassa!

Tänään ei ole ainoa pelastuksen päivä, vaikka tänään on pelastuksen päivä Jes. 49:8 (engl. *a day of salvation*). Paavalin 2. Kor. 6:2 alkuperäiset kreikankieliset sanat tulisi kääntää engl. ”*a day of salvation*”, ei ”*the day of salvation*”, eli ei määrätty pelastuksen päivä.

Ymmärretään asia perusteellisemmin Sakarjan kirjasta. Luvut 12 ja 13 kuvaavat Kristuksen paluuta ja maailman sovittamisen alkamista. Tässä pasuunan-soiton päivän ja sovituspäivän merkitys käy selväksi.

Huomaa kuku 14, joka on tuhatvuotisen valtakunnan ajanjakso. ”Herra on oleva koko maan kuningas. Sinä päivänä on Herra oleva yksi ja hänen nimensä yksi... eikä vihitä sitä enää tuhon omaksi, ja Jerusalemin on oleva

asuttu, oleva turvassa” (jakeet 9,11). Tänä aikana ”elävät vedet” – pelastus, Pyhä Henki – ”virtaavat Jerusalemissa” (jae 8). ”Vedet” virtaavat sekä kirjaimellisesti että kuvalisesti. Jumala kuvaa hengellistä suunnitelmaansa usein materiaaalisten tapahtumien välityksellä.

Mitä tapahtuu päivänä, jona maa on turvallisesti asutettu ja kun Pyhä Henki vuodatetaan kaiken kuolevaisen lihan päälle? ”Mutta kaikki niiden pakanakansain tähteet, jotka ovat hyökänneet Jerusalemiin vastaan, käyvät *vuosi vuodelta* sinne ylös kumartaen rukoilemaan kuningasta, Herraa Sebaotia, ja *viettämään lehtimajanjuhlaa*” (jae 16).

Pakanat pakotetaan viettämään lehtimajanjuhlaa

Huomaa Sak. 14:16. Kristuksen paluun jälkeen kansat – kuolevaiset pakanat, jotka eivät ole vielä saaneet pelastusta – tulevat Jerusalemiin viettämään lehtimajanjuhlaa! Kuinka he voisivat viettää juhlaa, joka lakkautettiin ristillä? He voisivat viettää sitä vain, jos se oli määrätty ikuiseksi.

Ja mitä tapahtuu, jos ne kieltäytyvät tottelemasta Jumalaa? ”Ja mitkä maan sukukunnista eivät käy ylös Jerusalemiin kumartaen rukoilemaan kuningasta, Herraa Sebaotia, niille ei tule sadetta” (jae 17). Voimallisia sanoja!

Kansat pakotetaan viettämään lehtimajanjuhlaa vuosi vuodelta, kun Kristus kaitseva heitä rautaisella valtikalla!

Entä jos kansat eivät edelleenkään tottele? ”Vaan heitä on kohtaava se vitsaus, millä Herra rankaisee niitä pakanakansoja” – löytyy vielä pakanoita, jotka ovat vasta oppimassa pelastuksen tietä – ”jotka eivät tule sinne ylös viettämään lehtimajanjuhlaa. Tämä on oleva... synnin palkka ja kaikkien niiden pakanakan-

sojen synnin palkka, jotka eivät käy sinne ylös viettämään lehtimajanjuhlaa” (jakeet 18–19).

Pelastuksen saadakseen jopa pakanoiden täytyy viettää tätä juhlaa. Tietenkin, sillä se on ikuinen käsky!

Yleinen sapatin vieton todiste on Jes. 66:23, joka osoittaa, että tuhatvuotisessa valtakunnassa vietetään sapattia. Vietämmekö, kun luemme Sak. 14:16, että lehtimajanjuhlaa vietetään tuhatvuotisessa valtakunnassa, johdonmukaisesti sitä tänään?

Voimmeko päteväytyä Jumalan pojaksi – kuninkaaksi ja papiksi – hallitsemaan Kristuksen kanssa hänen valtaistuimellaan, avustamaan Kristusta tuona aikana, jos kieltäydymme nyt viettämästä näitä juhlia? Huomaa, että Kristus vietti lehtimajanjuhlaa. Apostoli Johannes omisti kokonaisen evankeliumin luvun – seitsemännen luvun – kuvatakseen Jeesuksen viimeisen toimintavuoden.

Miksi nimeltään lehtimajanjuhla

Tuhatvuotisen valtakunnan aikana Jumalan valtakunta, johon me voimme syntyä, hallitsee kansoja, jotka koostuvat Jumalan Hengestä siitetyistä kuolevaisista ihmisistä. Tuhatvuotisen valtakunnan aikana elävät miljardit kuolevaiset ihmiset ovat vasta Jumalan valtakunnan perillisiä. He eivät ole vielä perineet sitä niin kauan kuin he ovat kuolevaisia, sillä ei ”liha ja veri voi periä Jumalan valtakuntaa” (1. Kor. 15:50). ”Teidän täytyy syntyä uudesti” – ”Hengestä” – periäkseenne valtakunnan, sanoi Jeesus.

Muista, että Abraham, Iisak ja Jaakob olivat pelkääneen perillisiä eläessään maan päällä (Hepr. 11:9). Perillisinä he asuivat tabernaakkeleissa, lehtimajoissa, matkalla luvattuun maahan. Lehtimajat, eli väliaikaiset asunnot, kuvastivat sitä, että he eivät olleet vielä peril-

lisiä. Siksi lehtimajajuhlasta kirjataan: ”Seitsemän päivää asukaa lehtimajoissa... että teidän jälkeläisenne tietäisivät, kuinka minä annoin israelilaisten asua lehtimajoissa, kun vein heidät pois Egyptin...” (3. Moos. 23:42–43). Ennen luvattuun maahan asettumista israelilaiset elivät erämaassa lehtimajoissa. Nämä lehtimajat kuvastivat sitä, että he olivat vasta perillisiä. Jopa tuhatvuotisen valtakunnan aikana, jolloin Jumalan valtakunta hallitsee kuolevaisia kansoja, kansalaiset ovat vasta valtakunnan *perillisiä*. Heidän on voitettava ja kasvatettava tiedossa ja viisaudessa voidakseen periä lupaukset.

Kuva on verraton. Jumala sanoo Efraimista (joka kuvaa koko Israelia): ”Minä saatan vielä sinut asumaan teltoissa niin kuin juhlapäivinä” (Hoos. 12:10). Israel erämaassa oli esikuva kaikista ihmisistä, jotka saavat koettelemuksien ja vaikeuksien kautta lupaukset. He vaelsivat odottaen perivänsä luvatus pelastuksen.

Lehtimajanjuhla kumoo lahkoväittämän, että tuhatvuotisen valtakunnan ajanjaksolla kuolevaiset ihmiset jäisivät ikuisesti verestä ja lihasta koostuviksi, koska juhla osoittaa meille ikuisen perinnön.

Koottuaan seurakunnan ja istuessaan valtaistuimelleen sen kanssa hallitsemaan, Jeesus lausuu kerättyään kansat eteensä: ”Te saatte nyt *periä* valtakunnan” (Matt. 25:34, 1992 käännös).

Vielä yksi juhla!

Huomasitko, että lehtimajanjuhla on vasta kuudes juhla? Jäljellä on vielä yksi – seitsemäs juhla!

Lehtimajanjuhla kestää tarkalleen ottaen seitsemän päivää – se kuvaa koko tuhatvuotisen valtakunnan aikakautta. Seitsemän on Jumalan täydellisyyden luku. Siksi juhlia on oltava seitsemän. Katsotaan, missä tämä

seitsemäs juhla mainitaan: ”Tämän seitsemännen kuun viidentenätoista päivänä on lehtimajanjuhla Herran kunniaksi; se kestää seitsemän päivää... Kahdeksantena päivänä olkoon teillä pyhä kokous... se on juhla-kokous, älkää silloin yhtäkään arkiaskareta toimittako” (3. Moos. 23:34,36).

Tämä kahdeksas päivä, joka on teknisesti erillinen juhla, on nimeltään ”juhlan viimeinen, suuri päivä” (Joh. 7:37).

Mitä tämä viimeinen pyhäpäivä edustaa?

Huomaa, mitä Jeesus saarnasi sinä päivänä: ”Jos joku janoaa, niin tulkoon minun tyköni ja juokoon... hänen sisimmästään on, niinkuin Raamattu sanoo, juokseva elävän veden virrat. Mutta sen hän sanoi Hengestä, joka niiden piti saaman, jotka uskoivat häneen” (jakeet 37–39).

Tämä on Jeesuksen viimeisen suuren päivän merkitystä koskeva julistus!

Siirry nyt Ilmestyskirjan lukuun 20. Mitä tapahtuu tuhatvuotisen valtakunnan jälkeen? Ylösnousemus! Kuolleet seisovat Jumalan edessä. Tämä ei voi koskea tämän päivän aitoja kristittyjä, koska heidät tuodaan Kristuksen palatessa Jumalan tuomioistuimen eteen. Se ei voi viitata myöskään tuhatvuotisen valtakunnan aikana parannuksen tehneisiin, koska he perivät valtakunnan tuhannen vuoden ajanjaksolla ihmiselämänsä päättyessä. Näiden ylösnousseiden ihmisten täytyy olla niitä, jotka kuolivat elinaikaan Jumalasta tietämättöminä! Heidät herätetään eloon vasta tuhatvuotisen valtakunnan jälkeen (jae 5).

Kuva tuomiopäivästä

Tämä on Matt. 10:15 mainitsema tuomiopäivä. Tänä päivänä tietämättömyydessä kuolleille pakanoille

tarjotaan tilaisuus vastaanottaa pelastus. Hes. 16:53–55 tekee asian varsin selväksi. Jopa synteihinsä kuolleet israelilaiset saavat *ensimmäisen* tilaisuutensa ymmärtää Jumalan totuuden ja Jumalan tien (Hes. luku 37). Profeetta kirjasi, että Jumala vuodattaisi heräte-tyille Henkensä (jae 14). Tämä on täsmälleen Jeesuksen vuoden 30 jKr. viimeisen suuren päivän juhlan saarnan pelastus.

Tämä kahdeksas päivä, joka seuraa välittömästi lehtimajanjuhlan seitsemää päivää, kuvaa lunastus-suunnitelman täyttymistä. Se käy toteen juuri ennen uutta taivasta ja uutta maata. Kaikki – vanhemmat ja lapset, nuoret ja vanhat – herätetään kuolleista.

Huomaa, että nyt avataan – pelastusta symboloiva – ”elämän kirja” (Ilm. 20:12). Ilmestyskirja esittää lopul-lisen näkemyksen ”tuomiopäivästä”, kun nykyinen materiasta koostuvat taivas ja maa tuhoutuvat – ja uskolliset saavat ikuisen palkkansa Kristuksen valta-istuimen edessä. Pahojen – tottelemattomien – tuho todistetaan tulijärvessä!

Mahtava suunnitelma! Kaikki saavat yhtäläisen mahdollisuudet.

Huomioi vielä lopuksi 3 Moos. 23:37–38, jossa näiden vuotuisten pyhäpäivien kuvauksen jälkeen sanotaan: ”Nämä ovat Herran juhla-ajat, joiksi teidän on kuulu-tettava *pyhät kokoukset... ja sitäpaitsi Herran sapatit ...*” Meidän on siis pidettävä nämä Herran sapattipäivien *lisäksi*.

SUNNUNTAI on nykyisen kirkollisuuden viikoittainen lepopäivä, mutta sapatti on HERRAN päivä.

Joulu, uusi vuosi, (nykykalenterin) pääsiäinen ja monet muut juhlapäivät ovat pakanallista alkuperää, mutta nämä seitsemän vuotuista pyhäpäivää ovat

Jumalan pyhiä päiviä! Hylätään maailman pakanalliset juhlapäivät ja vietetään sen sijaan Jumalan todellisia pyhäpäiviä. (Kalenteri löytyy sivulla Kalenteri löytyy sivulla 68.)

Juhlatietoa

Saatat ihmetellä, missä Jumalan pyhäpäiviä ihmisiä löytyy ja missä niitä vietetään. Jos asia kiinnostaa, voit ottaa yhteyttä.

Jumalan Filadelfian seurakunnalla on päteviä pastoreita Yhdysvalloissa, Kanadassa sekä eri puolilla maailmaa. He vastaavat Raamattua koskeviin kysymyksiisi, neuvovat ja vierailevat pyynnöstäsi.

Sinuun ei oteta yhteyttä ilman pyyntöäsi. Lähetä viesti, jos etsit lisätietoa Jumalan juhlapäivistä ja juhlaviettopaikoista.

Jumalan vuotuiset pyhäpäivät

roomalainen vuosi	pyhän vuoden ensimmäinen päivä	pääsiäinen	happamattoman leivän päivät	helluntai	pasuunansoiton päivä	sovituspäivä	lehtimajanjuhla	viimeinen suuri päivä
	1. nisan (tai abib)	14. nisan	15.-21. nisan	sivan	1. tishri	10. tishri	15.-21. tishri	22. tishri
2025	30. maaliskuuta	12. huhtikuuta	13.-19. huhtikuuta	1. kesäkuuta	23. syyskuuta	2. lokakuuta	7.-13. lokakuuta	14. lokakuuta
2026	19. maaliskuuta	1. huhtikuuta	2.-8. huhtikuuta	24. toukokuuta	12. syyskuuta	21. syyskuuta	26. syyskuuta - 2. lokakuuta	3. lokakuuta
2027	8. huhtikuuta	21. huhtikuuta	22.-28. huhtikuuta	13. kesäkuuta	2. lokakuuta	11. lokakuuta	16.-22. lokakuuta	23. lokakuuta
2028	28. maaliskuuta	10. huhtikuuta	11.-17. huhtikuuta	4. kesäkuuta	21. syyskuuta	30. syyskuuta	5.-11. lokakuuta	12. lokakuuta
2029	17. maaliskuuta	30. maaliskuuta	31. maalisk.-24. huhtikuuta	20. toukokuuta	10. syyskuuta	19. syyskuuta	24.-30. syyskuuta	1. lokakuuta
2030	4. huhtikuuta	17. huhtikuuta	18.-24. huhtikuuta	9. kesäkuuta	28. syyskuuta	7. lokakuuta	12.-18. lokakuuta	19. lokakuuta

Huomaa

PAÄSTÄISTÄ vietetään edellisenä iltana auringonlaskun jälkeen.

Esimerkiksi vuonna 2025 pääsiäistä vietetään huhtikuun 11. päivän iltana.

HELLUNTAI (kreikan kielellä tarkoittaa "viidetäkymmenettä") laskeminen aloitetaan heilutusyhteen uhrauspäivästä happamattoman leivän jaksolla. Se on aina sunnuntai ja kolmannessa Sivan-kuussa.

YHTEYSTIEDOT

Voit tilata kirjallisuutta tai ottaa yhteyttä Jumalan
Filadelfian seurakunta -seurakunnan pastoreihin:

KAIKKIEEN ALUEIDEN OSOITETIEDOT

YHDYSVALLAT: Philadelphia Church of God,
P.O. Box 3700, Edmond, OK 73083

KANADA: Philadelphia Church of God,
P.O. Box 400, Campbellville, ON L0P 1B0

KARIBIAN SAARET: Philadelphia Church of God,
P.O. Box 2237, Chaguanas, Trinidad, W.I.

ISO-BRITANNIA, EUROOPPA AND LÄHI-ITÄ:
Philadelphia Church of God, P.O. Box 16945,
Henley-in-Arden, B95 8BH, United Kingdom

AFRIKKA: Philadelphia Church of God, Postnet Box 219,
Private Bag X10010, Edenvale, 1610, South Africa

AUSTRALIA, TYNNENMEREN SAARET, INTIA JA SRI LANKA:
Philadelphia Church of God,
P.O. Box 293, Archerfield, QLD 4108, Australia

UUSI-SEELANTI: Philadelphia Church of God,
P.O. Box 6088, Glenview, Hamilton 3246

FILIPPIINIT: Philadelphia Church of God, P.O. Box 52143,
Angeles City Post Office, 2009 Pampanga

ETELÄ-AMERIKA: Philadelphia Church of God,
P.O. Box 3700, Edmond, OK 73083, United States

OTA YHTEYTTÄ

VERKKOSIVU: Pasuuna.com

SÄHKÖPOSTI: kirjeet@Pasuuna.com

FACEBOOK: facebook.com/FiladelfiaPasuuna

TWITTER: [@Pasuuna_com](https://twitter.com/Pasuuna_com)

Last updated on February 10, 2026

FINNISH—Pagan Holidays—or God’s Holy Days—Which?